

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

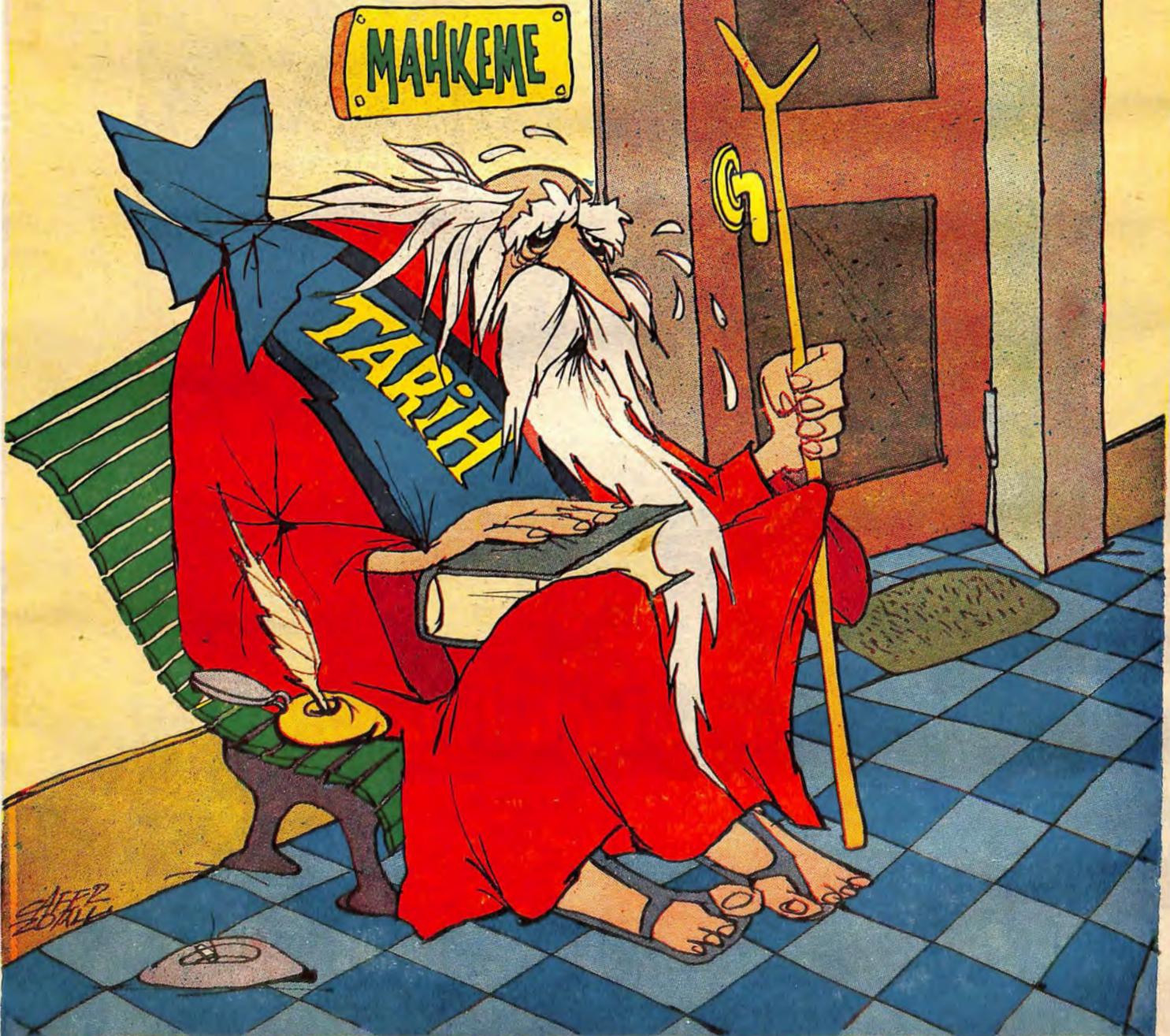
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Y.Z.ORTAÇ ARMAĞANI 1971 YARIŞMASI ANKETİ BU SAYIDA

Akhaha

Türkiye'nin bugünkü durumundan tarih suçlu görüldü. — Gazeteler —
Tarih — Hey gidi hey, kaderde Viyana kapılarından mahkeme kapılarına düşmek de varmış!..

Akhaha Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştik ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.

- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.

- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfağın yanındaki.

- Orası bizim mutfağımız değil. Onların mutfağı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.

- Ta ileride olmalı, buradan görülmaz.

- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiyordunuz.

- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”

İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

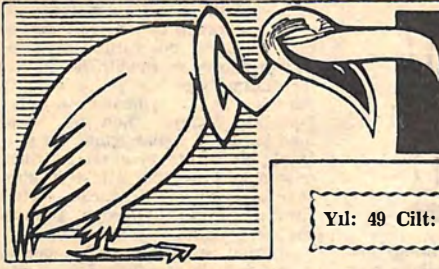
PanAm 747

En rahat, en ferah yolcu uçağı

PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun:

PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 182 170/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans : 2037 — 123)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 37 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Eylül 1971 * Fiyatı: 150 Krs.

Geçmiş olsun!

TOPLUM hayatının değişik dönemlerinde yöneticilerin değişik özellikleri ön plana geçer. Savaş sırasında cesaret, felâket günlerinde şefkat, ekonomik bunalım dönemlerinde o alanla ilgili bilgi ve ustalıklar birinci derecede önem kazanır.

Bugün Türkiye o türlü dönemlerin hepsinin şartlarını biraz andıran bir dar boğazdan geçmekte.

Bu durumda ülkemizi yönetecek kişilerde bulunması —ya da bulunmaması— en önemli özellik nedir dersiniz?

Yığıldık mı?

İyimserlik mi?

Zekâ, bilgi, becerililik falan mı?

Bunların hepsi önemlidir elbette. Ama hepsi toplum hizmetinde kullanılabilmesi kadar kişinin kendine de yarayabilecek özelliklerdir.

Oysa şu sıra ülkemizin öyle bir yönetici özelliğine ihtiyacı var ki, eğer o yoksa ötekilerin hiçbirisi toplum hesabına işe yaramaz, hattâ zararlı olabilir.

Samimiyetten söz ediyoruz.

Evet, yeni kuşağın «içtenlik» dediği bu özelliğin katılığı var şu sıra yurdumuzun politika piyasasında.

Devlet gemisi dümeninin kendi eline bırakılmasını (yahut «geri verilmesini») isteyen kişiler her birinden bir ses çıkıyor. İleri sürdükleri teklif, varlığını iddia ettikleri durum, yaptıkları eleştiriler gerçek düşüncelerinin sonucu mudur, yoksa kendi özel çıkarları için akıllarından geçirdikleri bir hesaptan mı doğmuştur? Hiç ama hiç belli değil.

Daha doğrusu, fazlaca belli:

Lâfları azıcık kazındı mı, altından çirkin kurnazlıklar sırtıveriyor. Açıkça görüyorsunuz ki zekâ da, bilgi de, beceriklilik de toplumun değil, özel hesapların arabasına koşulu.

Bereket versin dümeni «bilfiil» elinde tutan kadro genellikle bu kötü kuralın dışında. Mizah dergilerinin ödevi iyiyi alkışlamaktan çok kötüyü iğnelemektir, ama içtenlik konusunu işlerken bugünkü kabine, o alanda başarılı sınavlar vermiş bulunduğunu belirtmemek infaresizlik olur.

Nihat Erim Başbakan olduğu günden bu yana basım yahut radyo kanalıyla millete seslenirken yuvarlak lafların gerisine saklanmıyor, üzücü gerçekleri bile gizlemiyor, yapamıyacağını yapabilir ve veremeyeceğini verebilir gibi konuşmuyor.

Son haftalarda resmi sektörün grev bunalımı çözümlenirken bu tutumun büyük yararı görüldü.

Özel sektör ve işçi temsilcileriyle yapılan toplantılarda da nabza göre şerbet vermekten kaçınarak gerçekçi konuşmanın güzel örneklerine tanıklık olduk.

Bunların tersi tutumun en belirli örneği ise bir kaç haftadan beri AP. yüksek yöneticileri tarafından verilmekte.

Çin'in tanınması konusunda zorla estirilen fırtına ya tam bir unutkanlık ve akıl karışıklığının sonucu olabilir, ya da tam bir samimiyetsizliğin.

Kimsenin —AP. kurmaylarının bile!— zihninde o kadar karışıklık bulunamayacağına göre, ikinci ihtimalin doğruluğuna inanmak zorundayız.

Konunun görünür taraflarının üstünde bile durmaya hacet yok. Ufacık Formoza Adasına sıkışmış Çan Kay Şek rejiminin ahlâk çürüklüğünden ötürü, koca ülkeyi kapıyı kovulmuş güçsüz, etkisiz bir baskı ve çıkar şebekesi olduğu nu herkes biliyor. Sırf soğuk savaş hesapları yüzünden Batı ülkeleri tarafından uzun süre tanınmayan Çin ise 800 küsur milyonluk bir dev. Bugün değilse yarın üç süper devletten biri durumuna yükselecek, irili ufaklı bütün ülkelerin çıkarlarını etkilemeye başlayacak, uçsuz bucaksız iç pazarını uluslararası ticarete açacak.

Bu gerçekleri gören Batılı devletler birer ikiye Çin'i tanımaya çoktan koyulmuşlar, aksi tutumun önderliğini yapan Amerika bile artık aynı yola girmiş.

Nitekim AP. de iktidarda iken kaçınılmaz sonucu görerek kervana katılma hazırlıklarını yapmış.

Gelgelelim enerjik bir çışla he defte daha fazla gecikmeden ulaşan

— Doları düşen Amerika, dünya devletlerinden yardım istedi. —

bugünkü kabineye şimdi olanca gücüyle yükleniyor!

Piyasaya sürdüğü bahane; «Çin'i tanısaydık, ama Çan Kay Şek'le anlaşmazlık bozmasaydı» kabilinden hem gereksiz, hem de imkânsız bir teklif. Aslında ise hesap akılları sıra ahaliye şöyle demek:

— Görüyorsunuz, bugünkü hükümet, Çinlinin milliyetçisini, dindarını, cücüsünü bırakıp kıpkızıyla canı çıkarıyor, biz de bu felâkete karşı durmaya çalışıyoruz!

Ve böylece oyları sandığa doldurmak...

Şu anti-komünistlik hikâyesinde zerre kadar gerçek payı bulunsa, bu laflara bir görüş diye saygı duyanlar çıkabilirdi. Ama haftada bir kaç

kere gazete okuyan bir ortaokul öğrencisi bile güler böyle görüşe.

Zira komünist kampın başı Çin değil, AP'nin iktidarda iken işine geldiğinde canı çıkarıldığı Rusya'dır. Ve bizim Çin'i tanımamızdan en çok rahatsızlık duyacak ülke de Rusya'dır yine!

Evet, AP'nin anti-komünistlikte, ki içtenliği bile bu kadar işte.

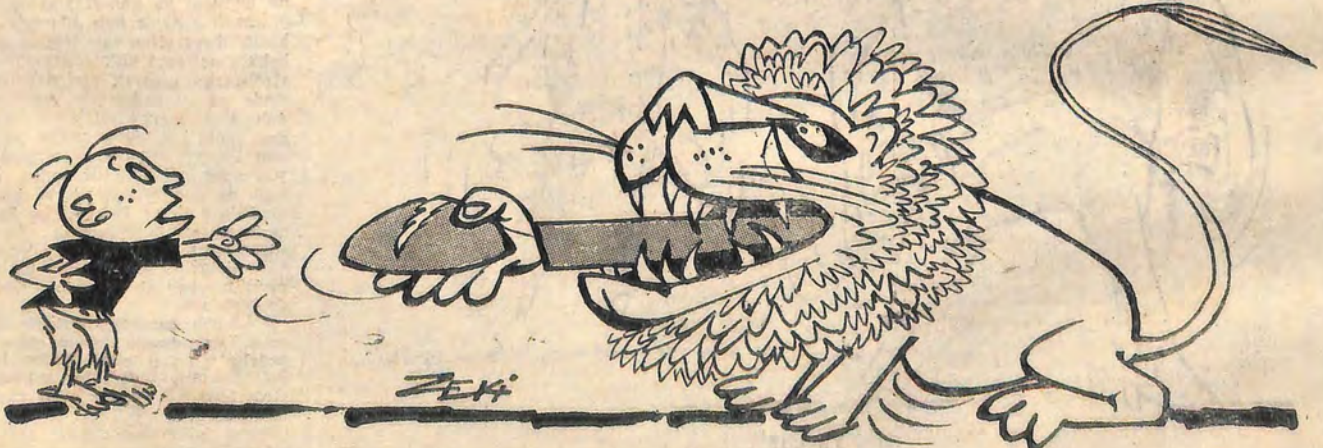
Hazretlere baktıkça gelin de iki ellinizi havaya kaldırıp feryat etmeyin!

— Onca yıl kimlere kalmış bu memleket Yârabbi! Tevekkeli değil, o durumlara düşmedi...

Hepimiz geçmiş olsun.

AKBABA

Dargelirli vatandaşlar için hayat her gün biraz daha güçleşiyor. — Gazeteler —

— Al yavrum!..

Sıcak Müzaffer İzgü aile Yuvası

ADI Hâlim beydi. Daireye ilk geldiği gün koltuğunun altında bir yazı makinası vardı. Geniş alnı, birbirlerinden uzak gözleri, yuvarlak ve yana kıvrık burnuyla tam çenesinin altındaki kocaman ben'i, yüzüne komik bir anlam veriyordu. Ama, olasıya ciddi bir şekilde tanıştı bizzat:

— Dairenize Sivas'tan tayin olunan Hâlim!

Hepimiz tek tek elini sıkıktı: — Memnun olduk Hâlim bey, dedik.

Koltuğunun altındaki yazı makinasını masasının üzerine koyduktan sonra, kılıfını itina ile açtı, makina-yı ortaya çıkararak, hademeden bir bez istedi, orasını burasını bir güzel sil-di. Ben:

— Galiba başka makinelerde ya-zamıyorsunuz? dedim.

— Yoo, dedi, dairede bir makina fazla olsun istedim.

Gerçekten dairede hayli makina sıkıntısı çekiyorduk. Çok kez, bu makina sıkıntısı yüzünden, hademe, dairenin makinasını bazan Eşref be-yin, bazan da benim eve bırakır, ge-ciken yazıları geceleri yazardık. A-ra sıra, yazı makinasının memurele-rin evine gittiği de olurdu. Ama ma-kina sabahleyin hiç kullanılmamış olarak tekrar gelirdi. Ve memurele-rin bahaneleri de hazırda:

— Ay, sormayın, akşam bir misa-fır bastırdı, yazılara elimi bile sür-me-dim.

Onun için Hâlim beyin makinası pek işimize yaradı. Makina, bazan Eşref beyin önünde, bazan benim ö-nümde, bazan da Hâlim beyin önün-

deydi... Durumdan müdür de mem-nun olmuştu:

— Ah ah Hâlim bey, senin gibi makinalı memuru nerde bulmalı ki? diyordu.

Ama Hâlim bey, müdürünün bu iltifatlarına rağmen, hiçbir zaman ciddiliğini kaybetmez, o komik yü-zünün anlamı sırtına bile, ciddi dur-masını bilirdi.

Aradan bir kaç gün geçti, bir bak-tık bu kez Hâlim beyin koltuğunun altında başka bir çanta. Aynı ilk geldiği gün gibi, çantayı masasının üzerine koydu, sonra çantayı itina-y-la açtı... Kocaman bir hesap makina-sı çıktı içinden. Hep birden aya-ğa kalktık. Hele memureler hemen Hâlim beyin başına toplandılar:

— Aa aa, bu hesap makinası da mı sizin? dediler.

Başını salladı sadece Hâlim bey. O komik suratının ciddiliğiyle, bir güzel makinanın orasını burasını sil-dikten sonra:

— Arkadaşlar, dedi, istediğiniz gi-bi kullanabilirsiniz, bilhassa siz Remziye hanım!...

Remziye hanım, makina-yı iyice baktıktan sonra:

— Ay çok teşekkür ederim, dedi, beni büyük bir yükten kurtardınız, ne zamandır müdür beye söylüyordum, ödenek yok deyip alıyordunuz. Şimdi işler o kadar kolaylaşacak ki...

Eşref bey bağırdı:

— Öyleyse çaylar kahveler Remzi-ye hanımdan!...

— Yoo, dedi Hâlim bey, benden... Benden olacak...

— Aman Hâlim bey hiç sizden o-lur mu?

— Nesli var canım, ben meraklı-yım böyle şeylere, dairede bir he-sap makinası bulunsun dedim. Hem bu makina-yı şimdiki almadım ki, tã kaç yıl önce almıştım. Sivas'ta kul-landık, ondan önce Siverek'te kul-landık, daha önce Silvan'da kullan-dık...

Attı hesap makinasını da ortaya... Hele müdür bey, makina-yı görünce:

— Aman azızım Hâlim bey, valla-hi sizi Allah gönderdi, dedi. Siz gel-mezden önce ne makina sıkıntısı çe-kiyorduk bilsen, çok şükür şimdi

sıkıntımız bitti. Hele şu hesap ma-kinası... Kuzum siz Allah'a şükra bun-ları niye aldınız?

— Meraklıyım ben efendim...

O günden sonra Hâlim bey, yaşlı olmasının yanı sıra, hem yazı ma-kinası, hem de hesap makinası getirdi-ği için daha fazla saygı görmeye başladı aramızda. Artık, müdürün, müdür yardımcısının ve iki memu-renin ay sonunda tam beş gün içe-risinde çıkardığı hesapları beş saat içerisinde çıkarıyorduk...

Sonra bir gün, bir baktık, koltu-ğunun altında kocaman bir pakette çıkageldi Hâlim bey... Paketin ipe-rini bizim şaşkın bakışlarımız ara-sında gözdükten sonra:

— Vallahi arkadaşlar sizin de fik-rinizi alsaydım iyiymi amma, dedi, bilmem bakalım rengini beğenecek misiniz?

Pembe perdeler almıştı pence-relere...

— Bakın, dedi, beğenmezseniz he-men değiştiririm.

Kımsa, bir şey diyemedik ki... Şunca yıldır bu dairenin, bu odası-da otururduk, hiçbirimizin de aklı-nın kıyısından geçmezdi şu perdele-ri değiştirmek. Yer yer üzülmüş, yer yer solmuş, rengi kaybolmuş perde gözümüze batmazdı bile... O günü takmadı perdeleri Hâlim bey... Anlamadık nedenini. Sormadık da...

Sebebini ancak pazartesi günü an-ladık. Pazartesi sabahı odaya giren ağzını bir karış açtı. Öyle güzel ba-dana edilmmişti ki oda, hemen he-men mavinin en güzel tonuyla...

— Nasıl, diyordu Hâlim bey, na-sıl beğendiniz mi?

Utanmak mı gerek, kızmak mı gerek bilemiyorduk...

Hâlim bey:

— İnsanın çalıştığı yer evine ben-zemeli, zaten ben nereye gitmişsem, orada daire havasını kaldırmış, ora-yı sıcak bir yuva haline sokmuşum-dur, diyordu...

Sonra sırasıyla her gün bir sak-sı getirmeye başladı. Öyle acayip sak-sılar, öyle acayip çiçekler getiriyor-du ki, odanın içi nerdeyse balta gir-memiş ormanlara döndü. Bir vatan-daş dışardan geldiğinde, işini yapa-cak memuru bulmak için başını çı-

çeklerin, dalların arasından soku-yor, evrakını çiçekler arasından u-zatıyor, evrakını dallar arasından a-lıyordu. Gerçi bu durum hayli sı-kıcıydı amma, ne müdür, ne de biz-ler Hâlim beye bir şeyler diyemi-yorduk. Ama o, yılmadan sakslar taşıyordu daireye... Son kez, koca-man kocaman figür içinde iki por-takal, bir de limon ağacı getirince odanın içi tam oldu. Kimsenin kim-seyi gördüğü yoktu. Ancak, biribi-rimizin yüzünü görmeden konuşu-yorduk... Hâlim bey arada bir:

— Nasıl, sıcak bir yuvaya benze-di mi burası? diye bize olsun, mü-düre olsun sorucuna, ne yapalım, he-pimiz de:

— Sayenizde Hâlim bey, valla-hi sayenizde diyorduk...

Aradan bir hafta geçmedi, bir gün Hâlim bey elinde kocaman bir se-petle çıkageldi... Hiçbirimiz, se-petin içinde sakslı olacağına inanmı-yorduk, çünkü odada sakslıdan geçi-lecek yer kalmamıştı... Merakla bakmaya başladık... Hâlim bey, ö-ne cebinden bir kesekâğıdı çıkardı, içinde kemikler ve diğer parçaları, ardından sepetin üstündeki örtüyü açtı. Ortaya, bir kedi, bir de köpek çıktı. Arkadaşlar birbirbirimizin yü-züne baktık:

— Hah tam bir bunlar eksikti, di-ye...

Hâlim bey, kedi ile köpeğin önü-ne biraz bir şeyler koyup yedirdik-ten sonra, hemen saksların içine sa-lıverdi ikisini de... Çok geçmedi a-radan, bir hırlama, bir miyavlama, bu arada saksların biri de devrildi anma, Hâlim bey:

— Merak etmeyin alışırlar, dedi.

Sonra, o komik yüzünü, portakal ağacının yumrularının arasından bi-ze uzatarak:

— Nasıl, gün geçtikçe burası sı-cak bir aile yuvasına benzliyor mu? diye sordu.

Ne diyelim, hep beraber:

— Ne diyorsunuz Hâlim bey, çok şahane, dedik.

Bir ara, kedî köpek hırlıtlarına odaya gelen müdür bey bile aynı şeyleri söyledi...

Dört gün sonra iki kafesle geldi Hâlim bey, birinde sakla vardı, bi-rinde de kanarya... Onların ikisini de, birini kapının bir başına, öte-kini öteki başına astı... Nerdeyse diyecaktım:

«Bir tek şempanzemiz eksik kal-dı Hâlim bey» diye amma, kendimi güç tuttum...

— Bakın çocuklar bakın, diyordu, bunlar iki gün yabancı yere geldik-leri için ötmüyor, amma iki gün sonra görün siz bunları, nasıl öter-ler, hayran kalırsınız...

Gerçekten iki gün sonra, kedî bı-rakıyor, kanarya başlıyordu, kanar-ya bırakıyor, köpek başlıyordu... Hâlim beyin hemen hemen hiçbir iş gördüğü yoktu dairede. Akşama dek, ya limonun solmuş yaprakla-rını koparıyor, ya kauçuk ağacının dallarını buduyor, ya kanaryaya yem veriyor, ya da köpeğin üzerindeki böcekleri temizliyordu... Hatta ara-da sırada evden getirdiği bir leğen-de bu kedî ve köpeği yıkadığı da oluyordu... Artık öyle olmuştu ki, bizim odaya giren vatandaşlar, yan-lışlıkla dairenin kültür istasyonuna girdiklerini sanarak geri döndükle-rinde, onları hademeyle çağırıyorduk. Ama, içeriye giren bir vatan-daş, sanki bir kültür parka girmiş gibi içerden çıkmak istemiyordu... Hâlim beyin bu kültür parka son-icadı da, çok basit şartlarla yaptığı bir fiskeye oldu... Fiskeye, tam Eşref beyin masasının önündeydi... Yarım adam boyu fıskıran su, bir leğenin içine doluyor, sonra alttan bir bo-ruyla tuvalete akıtılıyordu... Ördek de tuzu biberli...

— Aman çocuklar, ördüğün yilz-mesini seyretmeye doyum olmaz!... dediğin ertesi günü Hâlim bey, koltuğunun altında bir vakvak'la girdi içeriye... Hemen saldı hayva-nı suya...

Şayet biz, yahut müdür bey bu işin sonunu almazsak, Hâlim beyin

Türkiye'de kovboy filmi yapımına başlandı.

— Gazeteler —

Yazısız

niyeti iyice bozuktuk. Bir yılda tüm bunları yapmıştı, bir yıl sonra galiba bizlere dışarı salonda iş yapmak düşecekti. Çünkü Hâlim bey, her gün yeni bir şeyler katıyordu bu koleksiyonuna... Duvarlar da gözüktü. İlk kez, babasının kocaman bıyıklı, kocaman bir resmini getirip asmıştı duvara.

Biz artık her sabah, daireden içeriye adımımızı atar atmaz, Hâlim beyin, o paltolu, o kaşları çatık, o burma bıyıklı babasıyla karşılaşıyorduk. Adamın suratında da öyle bir anlam vardı ki, Hâlim beyin tam tersine, sanki hemen insanı azarlayacakmış, haşlayacakmış gibi bir durum... Bir hafta sonra, bu resmin yanına, bir resim daha eklendi. Bu ondan biraz daha büyüktü.

— Bizim kayınpeder, dedi...

Ne yapsın, müdür de sesini çıkaramıyordu... Sonra bir gün, öteki duvara getirdi kocaman bir sinema afişi yaptırdı:

— En sevdiğim artist, dedi...

Tam onun yanına da, mayolu bir kadın resmi...

Hepimiz de:

— Eee, artık bu Hâlim bey de fazla oluyor, diyarduk amma, hiçbir şey yapamıyorduk.

Bir gün yine onu, duvara merdiveni dayamış, üzerinde gördük. Elindeki bir duvar halısını asmaya çalışıyordu. Halıyı astıktan sonra, şöyle bir kenara çekilip:

— Nasıl çocuklar, iyi mi bu esir pazarı resmi? diye sordu.

Duvarın diğer boş kalan yerlerini de birtakım atasözleriyle doldurdu: «Bugünün işini yarına bırakma.» «Erken yat, erken kalk.»

«En rahat yastık vıcıdır» falan filân...

Eh düşünün artık bizim dairenin halini. Çok şükür bu komedi fazla sürmedi. Bir gün öğleden sonra bir müfettiş geldi. Adam odanın halini öyle görünce o denli şaşmıştı ki:

— Yahu burası hayvanat bahçesi mi, yoksa üretme çiftliği mi? diye sormuştu.

Biz hepimiz gözlerimizi Hâlim beye dikmiştik... O günden sonra Hâlim bey, bir başka Hâlim bey oldu. Bütün saksılar bir bir taşındı Hâlim beyin evine... Kuşlar gitti, kedi gitti, köpek gitti, ördek gitti... Hâlim bey her gün bir şeyi sırtlayıp götürdüğünde, biraz daha somurtkan oluyor, biraz daha çok küsüyordu bizlere... Yazı makinası, hesap makinası, hattâ kendi oturduğu masa bir bir gittiler eve... Öyle oldu ki Hâlim bey ondan sonra, hiç, ama hiç kimseyle konuşmadı. Ne çay içti, ne kahve, masasında bir Buda heykeliydi o artık... Sonra, bir gün onu masasında görmedik. Rapor almıştı, şöyle uzunca bir rapor... Bu arada tayinini isteyeceğini de bize müdür söyledi... Öyle demiş müdür beye:

— İşte ben hep böyleyim, onun için gittiğim yerde iki yıldan fazla duramıyorum... Bakalım, şimdi bize kismet neresi, nerede o sıcak aile yuvasını kuracağız?

Muzaffer İZGÜ

Demirel, Kızıl Çin'in tanınmasına karşı çıktı. — Gazeteler —

— Gözlerini kapayım, vazifemi yaparım!..

50. YILA UÇARKEN

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI
1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılınsın?

Bilindiği gibi kurucumuzun adına düzenlediğimiz armağanlı yarışmanın ilk yılında, mizahın üç ayrı dalında açılmıştı yarışmayı: Şiir — Hikâye ve Karikatür.

Ertesi yıl, Bir Perdelik Oyun'du konumuz.

1969 — 1970 yarışmasına ayırmış, geçen yıl düzenlediğimiz Siyasî Fıkra yarışmasıyla roman hariç kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın sağlığında sayısız eserler verdiği sanat zincirini tamamlamıştık.

Bu yılın konusunu ise AKBABA'ya en az bizler kadar gönül veren siz sevgili okurlarımızın oylarına sunuyor ve soruyoruz:

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI
1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılınsın?

Düşünün, fikirlerinizi açıklayan bir mektupla bize bildirin, koyacağımız ödülü kazanın!

Anketimizin süresi: 25 Ekim 1971 pazartesi akşamına kadar.

Dağıtılacak ödül: 1000 (Bin) TL.

Adresimiz: Akbaba Dergisi, Divanyolu — İSTAN. BUL (Y.Z.O. Y. Anketi).

Cevaplarınızı bekler, daha nice yılları birlikte kutlamayı dileriz sevgili okurlarımız.

AKBABA

SORUYORUZ :

Her yıl düzenlemekte olduğumuz geleneksel

Taşkömürünün tonu 580 lira olunca!..

Psikolojik tedavi

Vedat
SAYGEL

ALTI okka yapılcasına karga tulumba götürüldüğüm kuliste çevremi kuşatanlar tarafından üzerimdekiler çıkartılırken:

— Allahınizi severseniz bırakın gi-deyim, diye yalvarıyordum hâlâ.
O ana kadar nâzik davranmaya çalışan bizim askerlik arkadaşları Remzi nezaketi falan bir tarafa bırakıp:

— Kes ulan artık! diye bağırınca, kestim. Ele güne rezil olacağımı! Ben rezil olursam daha mı iyi?

— Değil tabii...

Ense köküne şaplağı indirip, vermemekte direndiğim sırtımdaki gömleği çekti, aldı!

— Eee, neder keçileşiyorsun öyleyse?... Çok çok bir saatlik yardım rica etlik sendem. Bizim sihirbaz olaca herif kimbilir gene hangi cehen-nemde sızdı kaldı dedik. Program bittii, sıra ona geldi dedik. İlân et-meseydik mesele yoktu ama, ilân et-tikten sonra sahneye çıkaramadın mı, buranın halkı hepimizi linç eder dedik. Herifin resmine bak, kardeş olsa bu kadar birbirine benzemez dedik. İstesen de, istemesen de, hatırım için bu gecelik sahneye sen çıkacaksın dedik.

Enseme bir şaplak daha indirip, ayağımdan pantolonu aldı:

— Nezaketten, ricadan anlamaz mısın sen?

Yaramazlık yapmış çocuklar gibi başım önümde, suçlu suçlu mırıldandım:

— Yapamıyacağım korkuyordum.

Bir şaplak daha:

— Yapamıyacağım korkuyordum! Askerde biz senin nöbetini tutarken korkmuyorduk ama. Hem her şey hazır olduktan sonra yapılmayacak ne var bilmem ki. Bütün mesele gerçek bir sihirbaz ben-zemek ve sahnede oldukça rahat hareket etmek. Sen çabucak at şu üstün-dekileri...

Dünyaya geldiğimden beri talimini yaptığımdan, çabucak soyuldum. Bizim yamalı pantolonun yerine pırıl pırıl parlayan bir şalvar giydirdiler, sırtıma işlemeli beyaz bir gömlek geçirdiler, kulaklarımıza kulaklığı takıp, Hint mihracelerinin sarığını andıran taşlı, tüylü bir başlıkla kulaklarımızı gizlediler. Çeneme bir tutamlık takma sakal, afişteki adam oldum, çıktım!

— Tamam, dedi Remzi, hemen sahneye!

Çadır tiyatrosunun kasabaya geldiği günden beri hemen her programı izlediğimden aşağı yukarı ne yapacağımı biliyordum da, seyircilerden toplanan kâğıtları okumadan sahnemin köşesindeki çöp sepetine atan sihirbazın dilek sahibini adıyla, saşısıyla çağırıp, dileğiyle ilgili ö.ğütler vermesine; bazı hastaları her-kesin gözü önünde psikolojik sistemle tedavi etmesine akıl erdire-miyordum.

Sahneye doğru ilerlerken:

— En kolay o, dedi Remzi. Kâğıtları sepete atın mı, kulaklıktan vereceğiniz talimata uyacaksınız. Te-daviye gelince: Psikolojik üstünlüğü

6

olan herkes bu işi kıvrır. Önemli olan, karşındakini etkileyebilmek. A-dam vardır, hiçbir şeyi olmadığı halde, baş ağrısından öleceğini sa-nır. Senin doktor olduğuna inanmış-sa, «Beş dakikada bıçak gibi keser» diyerek tebeşir yuttursan, başının ağrısı geçer. Dedik ya, bütün hüner karşındakini etkilemekte.

— Öyleyse gözünü seveyim şunları çıkart sırtımdan, diye yalvardım. Yerime başkasını bul!

— Oğlum deli misin?

— Deli değilim ama zayıf iradeli-nin biriyim!

Ben direndikçe iteliyor arkamdan:

— Ulan bir anda mahvolmamı mı istiyorsun?

— İstemiyorum ama, çıkarsam kendim mahvolacağım!

Ense köküne bir yumruk, kuyruk sokumuma bir tekme, perdenin ya-nına fırladım!

— Ben mahvolayım öyle mi?... Nâ-zık muameleden anlamaz mısın u-lan sen?

Tekmeyi hazırladı da, ayağıni kal-dırırken yetişen gazoz satıcısı:

— Dur patron, sen zahmet etme, diyerek bir şut çekti, doksandan sahnemin ortasında buldum kendi-mi!

Ardından bir alkış koptu, çadır tiyatrosunun direkleri yıkılacak ne-derse! Şutu yiyeni mi, çeken mi al-kışladıklarını bildiğim yok ya, ga-zoz satıcısı ortaya çıkmayınca mil-leti selâmlamak bize düştü. Bir yan-dan reverans yapıyorum, bir yan-dan kırılmışcasına acıyan kuyruk sokumumu oğuyorum! Kulaklıktan gelen ses de, kulaklarımı sağır ede-cek sanki! Nereden konuştuğumu bil-medim Remzi:

— Başla, başla, diye komut veri-yor boyuna.

Başla demek kolay, feleğimi şaşır-mışım bir kere! Nasıl başlayacağı-

mı, neresinden başlayacağımı hatırlamıyorum ki başlayayım!

Aklımdan geçenleri okudu sanki oğlan. Yeni bir komut verdi:

— Kızı kaybet!

Kendimi kaybetmek üzereyken baktım, dilber mi dilber gencecik bir kız halkolmuş yanımda!

— Kaybol! dedim, güldü kız.

— Defol! dedim, nazlı nazlı göz süzdü.

Komut tekrarlandı:

— Kızı kaybet!

Patlama ulan, kaybetmenin yolla-rını arıyoruz işte! Dinlemiyor ki, bo-yuna emir veriyor:

— Kızı kaybet!

— Yahu git, sırnaşmanın sırası mı?

Suratıma bakarak pis pis sırıtıyor hâlâ! Ah şu gazoz satıcısı bir gelse!

— Kızı kaybetmene ulan, unuttun mu nasıl yapılacağı?

Valla benim mi tersim döndü, bu numara mı yeni konu hiç, ama hiç hatırlamıyorum!

— Ulan gelirsem yanına döve dö-ve posanı çıkarırım hergele, diye güldü Remzi'nin sesi. Kızı kaybet diyoruz sana!

Hay Allah, ne yaparsın! Kaybet dediği gaz olsa, tuz olsa, şeker, kah-ve olsa kolay... «Zam geliyormuş» de, kendiliğinden kayboldun! Kızı nasıl kaybedersin!

— Sandığı söki!

Aldığım emirle sandığı görünce, meseleyi anlar gibi oldum. Milletve-kili seçimlerini andıran bir şeydi demek yapacağımız. Seçimde, san-dıktan çıkanlar iktidar oluyor, sah-nede sandığı girenler kayboluyor!

Sandığı açmamla kız kendi girdi içine.

— Kapat sandığı!

Kapatık.

— Kapağı aç!

Aman Allah! Açtım ki, in cin yok

içinde! Millette bir alkış, dinmek bil-miyor!

«Oh, yüzümüzün aklıyla bu dert-ten kurtulduk» derken Remzi emret-mesin mi:

— Kızı yeniden çıkart, diye!

Ulan madem yeniden çıkarttıra-caktın, neden kaybettirdin hergele! Şimdi nerde bulur, nasıl çıkartırım kız!

Sağa baktım, yok; sola baktım, yok! Adını bilsem sesleneceğim çı-şın... Seyirci de basıyor mu kahka-hayı! Neyse ki Remzi'nin sesi yetiş-ti imdadıma:

— Kapat kapağı!

Kapatık.

— Aç!

Açtık, sıratarak çıkıp, halkı se-lâmlamaya başladı kız! Tam, prog-ramın sonuna geldik diye sevinir-ken, Remzi yapıştırdı emri:

— Şimdi yatıp uyutacağın kız! Yahu hiç görmediğim bir şeyi na-sıl yaparım? Sahnenin dışında o-sa, uyutmak kolay.

— Kızı uyut!

Hay senin kızına!... Ninni söyle-sek, gellilik çağındaki bir kız ninniyle uyutmak güllünç olacak. Ker-dilğinden uyumasını beklesek, se-bah olacak! Aldım karşıma, başle-dim siyasi partilerimizin seçim be-yannamelerindeki kalkınmayla ilgili bölümlerden aklımda kalanları oku-maya... Kaç dakika konuştum bilmi-yorum.

— Yeter! diye bağırıldı Remzi. Kes. uyku komasına girerse, bir daha i-yandırılmazsın!

Allah Allah... Uyumuştum demek. Baktım, horlutsu göklere yükseli-yor!

— Uyandır şimdi!

— Yeni vergiler geliyor, dedim o-ralı olmadı.

— Odun fiyatları yükseldi, dedim tınnadı.

— Makyaj malzemesine zam var, dememle yerinden fırladı!

Remzi'den aldığım emirle.

— Vaktin geç olması nedeniyle! dertlileri tedavi faslına geçiyoruz, dedim.

Dedim ya, millet sahneye hücum ederken beni aldı mı bir titreme!

Zira kırk yıllık ömrümde kimseyi etkilediğimi hatırlamam. Başkaların etki altında kalmak dersendir, ona dünden hazırım. Karşımda biri esnese, ben uyurum! Biri tiş-ti-tüm dese, ben nezle olurum! İrade-den böylesine yoksun bir kimsa, başkasını nasıl etkiler?

Çocuğunu kolundan tutan biri:

— Allah senden ırzı olsun bey, diye dikildi karşıma. Aha şu sübya-nın derdine bi çare bul, istersen kö-len olan!

Oğlana baktım, derdini sormanın gereği yok. Derdi dışından okunuyor zavallının. Tepeden tırnağa tı-kıplamış! Sol gözü kapanırken, ağı-zı sağa kayıyor, sağ gözünü kırpa-ken, ağzı sola kayıyor!

Benim yüzümü de kapladı mı bir seğirti! Usulen, «Nesi var çocuğun?» diye soracağım ya, kendine hâkim ol-da sor bakalım! Sapma sinyali ve-ren taşıtlar gibi, bir sağ gözüm se-ğiriyor, bir sola... Ağzım bir sağa ka-yıyor, bir sola...

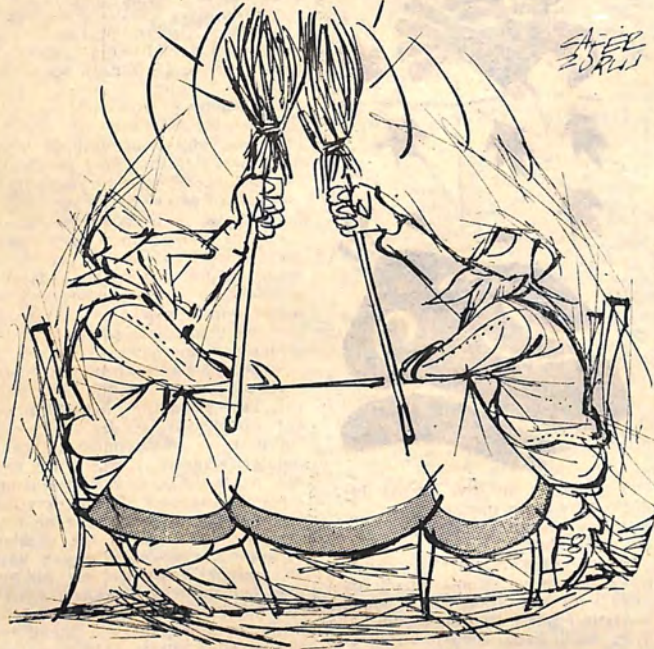
Kulağımda Remzi'nin sesi, ha bîr sylemem gerekenleri ezberletiyor: — **Ennem**, diyecektim, çocu-ğunuzdaki sinirsel bir rahatsızlıktır. Psikolojik bir tedavi ile pekâlâ ge-çebilir. Yani telkin yoluyla sonuca varılmalıdır.

Dudaklara sahip çıkamayınca ko-nuşmak mümkün mü?

Başımdan takkeyi attım, kulakla-

Yazısız

— Şerefe!..

rımdaki kulaklığı çıkarıp köylüye taktım. İşaretle de, tedavinin Remzi tarafından söyleneceğini anlatmaya uğraşıyorum.

Bir süre kulaklığı dinleyen adam: — Sağol bey, deyip gitti. Gitti ya, bendeki seğirti geçecek cinsten değil!

Kendime telinde bulunacağım, kapıldığım panik bırakmıyor ki!... Tam korkumu yenerken bir başka seyirci sokuldu yanıma:

— E e e fen, fen, fen...

Garanti «Efendim» diyecekti a-damcağız. Bütün gayretimi toplayıp yardımına koştum. Hani, «Kendini giriş yapmakla yorma da, asıl maksadına geç» diyeceğim.

Erkeksen de bakalım! Başladım: — Ke, ke, ke, ken, di, di, di... diye teklemeye.

Olmayacak. Çaresiz kafamızdan çıkarıp kulaklığı bir kez de ona taktık.

Millet dövüne dövüne gülüyormuş, kimin umurunda! Bir seğirtiyle uğraşıyorum, bir dilimdeki teklemeye...

Gecenin bir saatinde seyirci boşaldı, ışıklar söndü. Dostça omuzunu okşayan Remzi:

— Epey yoruldun ama, beni en büyük müşkülünden kurtardın, dedi.

Onbeş dakikalık bir tekmeden sonra ancak «Estagfurullah» diyebilirdim.

Olanların farkına henüz varıyor-muş gibi sordu:

— Hayrola, peki sana n'oldu?

«Bilmem» demek için de bir yarım saat uğraştık.

— Aaa, dedi, seni bu halde imkânı yok bırakmam!

Onbeş dakika süren bir de uzun «Sağol» çektik.

— Yarından tezi yok her akşam buraya gel, program bittikten sonra bizim Hüsnü seni karşısına alsın, özel bir psikolojik tedavi metodu uygulasın!

Şimdi aylardır kuyruklarının dibinden ayrılamıyorum. Onlarla birlikte kentten kente, köyde köye geziyorum, program boyunca bir karın tokluğuna hizmet ediyorum, maaş olarak da beş tarafından psikolojik tedavi görüyorum!

Darısı, devâ bekleyen bütün dertli-lerin başına!

Vedat SAYGEL

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HEYECAN FIRTINALARI!

NSAN denilen yaratık ne melektir, ne canavar; ikisinin arasında bir yeredir.

Ama nerede?

Tahminler adamına göre değişir.

Canavarlığı on katlı bir apartmanın bodrumu, melekliği de aynı binanın çatısı biçiminde gözü-nüzün önüne getirin.

Düşünürlerin çoğu, insanlığın bodrumundan başlayıp merdivenleri ağır ağır çıkmakta olduğu, şu sıra üçüncü yahut dördüncü kat hizasında bulunduğu görüşündedirler. Aralarındaki iyinseler yedinci sekizinci kata yaklaştığımızı, kötünserler ise bodrum kapısını daha yeni araladığımızı ileri sürerler.

Teknolojinin asansörüyle çatı katına doğru yollanmışken tel kopunca apar topar düşmekte olduğumuzu, bu hızla yere çakılır çakılmaz kuyu açıp soluğu bodrumun da çok aşağısında alacağımızı, yani bilinen bütün canavarlardan beter canavarlaşabileceğimizi iddia edenler de eksik değildir.

Karamsar grup (ki bendeniz de sonunculara katılmamakla birlikte o grubun amatör üyesiyim) görüşüne başlıca dayanak diye insanlardaki vuruculuk kırıcılık düşkünlüğünün azalmadığını, ya da çok yavaş azalmakta olduğunu gösterir.

Bu gerçeğin belirtileri yalnız dünya savaşları, atom bombaları, Nazilerin ölüm kampları falan gibi iri ve kanlı facialar değildir. Küçük küçük işaretleri her an çevrenizde görebilirsiniz.

Gittiğimiz filmlerden tutun da, beğendiğimiz kahramanlara aslan kaplan değişimze kadar her davranışımızla kaba kuvvet hayranlığımıza açığa vururuz.

Bu hayranlığı zararsız mecralara dökmek en yaygın usullerinden biri kuvvet rekabetinin sosyal ve politik alanlardan spor

sahalarına kaymasını sağlamaktır.

Biraz da kendiliğinden olur bu: Politik çekişmeler, çatışmalar, söğüşmeler tavsadıkça sportif inatlaşmalar hız kazanır.

Bu yıl futbol mevsimi ülkemizde pek hızlı başladı. Stadlardaki «heyecan fırtınaları» kasırga şiddetinde. Gazetelerin spor sayfaları da buna uymaktalar. Yalnız, seçtikleri benzetmelerde bir tuhafılık var: Zoolojik özellikleri karıştırıyorlar.

Önceki haftaki kupa maçında Beşiktaş'ın zaferi, üç gazetenin spor sayfasında şöyle verildi:

«Beşiktaş şahlandı!..»

«Beşiktaş şaha kalktı!..»

«Şaha kalkan Beşiktaş Galatasaray'ı ezdi.»

Oysa, benim bildiğim, Beşiktaş'ın sembolü kara kartaldır. Kartal ise şaha kalkmaz.

Demek ki, her ne hikmetse, bu yıl spor çevrelerimizde bir at merakı bağgöstermiş.

Neyse, iyi! Ezmek mezmek düşkünlüğümüzün işareti daha yurtici bir yaratık olmasın da, varıns şahlanmış at olsun.

Başlık sıkıntısı çekebilecek spor yazarlarına belki yardımcı dokunur diye ben bir kaç tane sıralayayım:

«Fenerbahçe dörttnala kalktı!..»

«Sans Galatasaray'a deh dedi!..»

«Eskşehirspor Demirspor'u tepti!..»

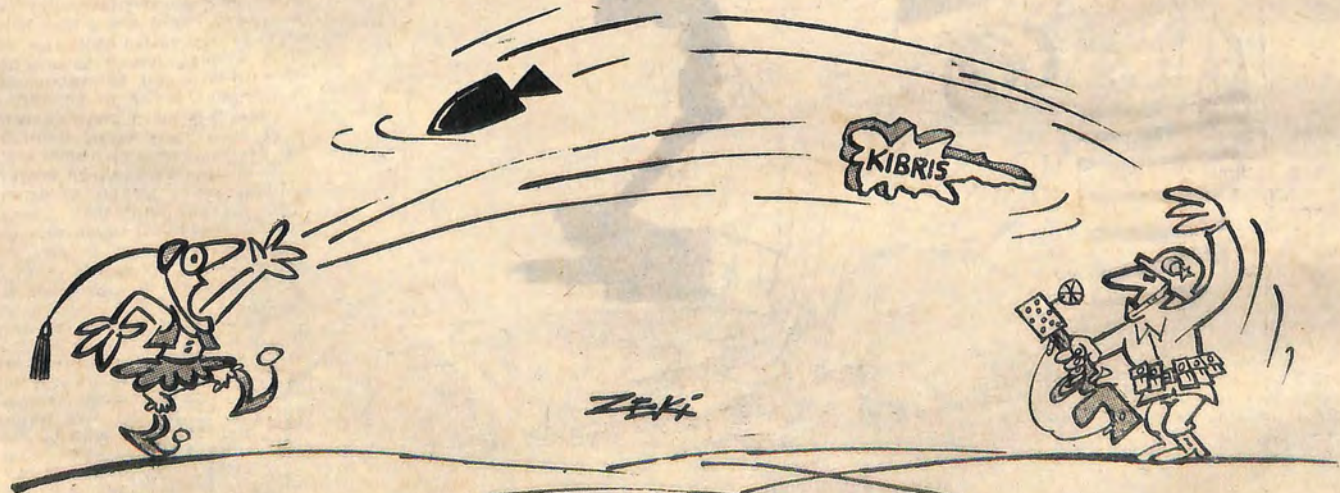
«Şampiyon takım kupayı alınc neşeyle kişnedi!..»

«İzmirspor'a İtalya'dan getirilen yeni antrenör şöyle dedi:

— Bu takımın başında benim gibi seyis varken bütün rakipleri tımar ederiz!..»

Biz de iste atı dövmeyip se-merini döveriz böyle...

Refik ERDURAN

Alış - veriş!..

PIYANGO...

AZİZ NESİN

KALABALIK konukların doldurduğu salonda piyangodan kazananlar üzerine konuşuluyordu. Ev sahibi, bir söyleşi açılın diye bu konuyu açtı:

— Bir tarihte benim aldığım piyango bileti bir milyon lira çıkmıştı.

Konuklar merakla sormaya başladılar:

— Aaa, gerçek mi?

— Bir milyon lira aldınız ha?

— Ne şans yahu...

— Peki, ne yaptınız o kadar para-

yı?

Ev sahibi:

— Parayı ben almadım, dedi, piyango bileti ben aldım. Bizim müdür, parasını verdi, «Git bana bir piyango bileti al» dedi, ben de gidip aldım. Bileti müdür beye vermeden numarasını defterime yazmıştım. İşte o bilete, bir milyon lira çıktı.

— Ah, keşke vermeseydin o bileti müdür beye...

— Vermemek olmazdı da, onu kendine saklayıp başka bir bilete verdiğin müdür beye...

Konuklardan bir hanım:

— Bizim bilete de üç yıl önce piyangodan ikiyüzbin lira çıkmıştı.

— İkiyüzbin lira ha?

— Hadi canım, şaka ediyorsun...

Hanım:

— Gerçek söylüyorum... deyince kocası kızgınlıkla:

— Bana böyle şey söylememiştin, dedi.

Kadın açıkladı:

— İkiyüzbin lira çıktı bizim bileti numarasına ama, bilete onda birdi, tabii ancak yirmibin lira aldık.

Kocası:

— Yirmibin lira az para mı! diye bağırıldı.

Kadın yine açıkladı:

— Bir benim değil ki... Çalıştığım dairede yüz arkadaş birer lira koyup bileti almıştık. Yirmibin li-

rayı yüze bölünce adam başına ikiyüzer lira düşmüştü.

Kocası:

— Haa, biliyorum onu... dedi.

— Biliyorsun elbette...

Konuklar, piyangoya ilgili anıları anlatmaya başladılar. Piyangodan bir, ikibin lira kazanan da vardı içlerinde.

Bir hanım:

— Piyangodan para kazanılmaz, dedi, ben inanmam... Hani, bir insana yıldırım çarpması ihtimali, piyangoda büyük ikramiye çarpması ihtimalinden daha yüksektir, derler ya, doğru vallahi... Piyangoya vereceğim parayı, bir güzel yerim. Siz hiç piyangodan zengin olanı gördünüz mü?

Şişmanca bir bey:

— Evet, dedi, gördüm. Her halde yirmibeş yıl olmuştur, ben o zaman Ankara'daydım. Felâket deyince ne anlarsanız, ben işte o durumdaydım. Aylardan beri işsizdim, parasızdım. Kış, hava soğuk, paltom bile yok. Bir arkadaşım, bir gecekonduunun tek odasında kiracıydı. Ben de onun yanında kalıyordum. Arkadaşımın durumu benden iyi değildi. Ne onun odasında, ne benim üstümde artık satacak şey kalmıştı. Üstelik arkadaşım hastaydı. Bize borç verecek olanları da artık biktirmiştik.

Yılın son günüyü. Biz, bir akşam önce yediğimiz yemekle duruyorduk, yani iyice açtık. Yılbaşı hazırlığını yapmış olanlar akşam üzeri evlerine dönüyorlardı. Biz de o kalabalığın arasında ona buna çarparak, nereye gideceğimizi bilmeden yürüyorduk. İntihar etmeyi düşünüyordum, ama bunu arkadaşima açamıyordum. Sonradan bana söylediğine göre, arkadaşım da aynı şeyi düşünüyormuş. Cebimdeki son parayla bir şişe rakı alıp içmeyi, ondan sonra da hayatıma son vermeyi düşünüyordum. İşte bu karamsar düşünce-

lerle giderken, şıp diye bir ses duydum. Arkadaşım durdu:

— Vay anasını! dedi.

— Ne oldu?

Saçsız, çıplak başını eliyle siliyordu. Altından geçtiğimiz ağacın dalındaki bir kuş, arkadaşımın başına kakasını etmişti. Ben de başımı kaldırıp, sanki hangi edepsiz kuşun bu marifeti yaptığını öğrenmem gerekliliği gibi yukarı bakınca, bu kez şıp diye değil, şap diye benim suratıma, tam iki kaşımın arasına bir yivşik şey çarptı, yayıldı.

Biz o sersemlikten kurtulup kendimizi toparlamaya kalmadan, önümüzde bir adam belirdi. Adam, iki kolunu ikimizin burnuna doğru uzatmış:

— Müjde beyler, müjde, diyordu, başınıza kuş pisledi. Uğur demektir, uğur... Aman bu fırsatı kaçırmayın. Artık sizin için yokluk, yoksulluk bitti. Kısmet başınıza kondu, bunun değerini bilin. Her zaman böyle bir fırsat ele geçmez. İşte yılbaşı piyangoları... Çekin bir tane... Baylar, ayağınıza gelen kısmeti tepmeyin. Arkadaşım:

— Yahu, dedi, kuşun kafamıza pislemesiyle, piyango biletiçisinin karşımıza çıkması bir anda oldu.

Bunda bir iş var... Böyle bir tesadüf görülmüş mü hiç...

Ben de ona:

— Hızır Aleyhisselâm dediğin elinde para dolu bavulla gelmez ya, işte böyle başka birinin suretinde görünür... dedim.

Akdaşım:

— Sen bizdeki şanssızlığa bak yahu, dedi, bütün ömrümüzde bitek kere kısmet tã ayağıma geldi, onu da bileti alacak paramız olmadı. Kaçıracağız... Başka bir zaman gelseydi ya... Arkadaşıma:

— Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez, derler, bak biz de sıkıntının ucuna geldik, dedim, bu kadar tesadüfün bir araya gelmesinde bir hikmet vardır elbet...

— Ne yapacağız, veresiye piyango bileti vermezler.

— Göz göre göre kısmetimizi kaçırarak değiliz ya... Bende biraz para var, rakı alacaktım, vazgeçtim. Çıkar sendeki paraları da...

İkimiz de ceplerimizdeki bozuk paraları çıkardık. Kurş kurş saydık. Ne dersiniz, ikimizin parasının toplamı tastamam, bir çeyrek yılbaşı bileti alacak kadar, bir de bize yirmibeş kurş arttı. Biz paraları sayarken, arkadaşımın çıplak başına, tepedeki kuşlardan biri, bir kısmet damlası daha kondurdu. Eh artık, hiç kuşumuz kalmadı, büyük ikramiye bize kaçacak... Çünkü bütün işaretler belirdi. Aldık bileti, yürüdük. Baktım, arkadaşımın gözleri gültüyor. Onca derdi, acısı, açlığı unutmuş. Beni sorarsanız, bir iyimserlik içinde her şeyi toz pembe görüyordum. Arkadaşım:

— Çeyrek bileti almak için ikimizin parasının tıpatıp çıkışmasına ne dersin? dedi.

— Bunda bir hayır var, derim, bu kadar tesadüfün bir araya gelmesi her halde boşuna değil.

Biz yemeyi, içmeyi, yorgunluğu unuttuk. Gittik gecekonduya. Komşunun radyosu var. O zaman gece yarısında yılbaşı piyngosunun çekilişini radyo verirdi. Tam o saatte radyosunu dinlememize izin vermesi için komşuya rica ettik. İyi adanmış, olur, dedi.

Gece yarısını zor ettik. Saat yirmidört, yeni bir yıla giriyoruz, hem de bizim için uğurlu bir yıla... Kuşlarımız radyoda. Spiker, kazanan numaraları okumaya başladı.

Şişman bey, sözünün burasında birdenbire sustu. Bir hanım, merakla:

— Eee, sonra? dedi.

— Sonrası bu kadar işte...

— Kaç para çıktı size piyangodan?

— Hiç...

— Hani siz piyangodan kazananlar var diye anlatıyordunuz bu olayı.

Şişman bey:

— Piyangodan kazananlar var elbette, dedi, bize o yılbaşı piyngosunu satan bileti işte... Bize bileti sattığı yerdeki ağacın üstü serçe, siğircik doludur. Akşam üstleri, nedense bütün kuşlar almışlar, oraya tünerler. O kadar çok kuş vardır ki, ağacın altından geçen herkese en az bir iki kuş kakası isabet eder. Eh, kuş kakası da kısmet sayılır. O bileti, insanların bu enayiliğini bildiğinden akşamları orada duruyor, kafasına kuş kakası gelenin burnuna, kısmetini açıldı, diye piyango bileti uzatıyor. Satıcıyı boş çeviren yok... Ev sahibi:

— Öyleyse siz piyango bileti almazsınız artık, dedi.

— Yooo, alırım, hem de her ay... Hele Ankara'ya gidersem, o dediğim yerden özellikle geçerim. Olur da başıma kuş pislemesze, oralarda denenir dururum başıma uğur konuşmaya kadar. Başıma uğur işareti kondu mu, bileti de ayağıma kısmet getirir. Hiç belli olmaz efendim, çıkmaz çıkmaz da bir de bakmışsınız yine çıkmamış... Bana her sefer böyle olur.

Aziz NESİN

— Karpuz kabak çıktı...

— Dolmasını yap karıcığım!..

MUKADDER ÖZAKMAN

Sarkıcı*kızların*dövüşü

Gazininun idare odası. GAZİNOCU ve I. ŞARKICI KIZ.

I. ŞARKICI KIZ

Bana bak Gazinocu, yüz verdikçe sen azdın;
O karının adını sen neden önce yazdın?

Şöhretimin yanında kıymış bu Bayan Baldır?
Tezi yok afişlerden O'nun adını kaldırı!

Ne adını isterim, sahnelerde ne O'nu...
İndirmezsen adını kıracağım neon'u!

GAZİNOCU

Sinirilenme güzelim, buluruz çaresini;
Bağırıp çağırarak harcama sen sesini!

2. ŞARKICI KIZ (İçeri girer, Gazinocu'ya:)

Kapı ardından duydum bu karının sözünü;
Sildirirsen adımı patlatırım gözünü!

(I. Şarkıcı Kız'a döner:)

Benden de ünlü müsün, seni utanmaz kadın;
Ancak benim altımda yazılır senin adın!

Herkes gibi ünümü sen ya kabul edersin,
Ya lambanı yakarak burdan basar gidersin!

1. ŞARKICI KIZ (Gazinocu'ya:)

Anlaşılan yememiş Sevgi'nin dayığını;
Ayırırım cart diye baldırda bacağın!

2. ŞARKICI KIZ (Gazinocu'ya:)

Nerden buldun getirdin bu mahalle kızını,
Bir tutarsam yırtarım O'nun dişlek ağzını!

GAZİNOCU

Kavga yapmak sizlere yakışır mı bayanlar;
Gülmez mi halinize bunu duyan hayranlar?

1. ŞARKICI KIZ (Gazinocu'ya saldırıp sağlı solu tokatları yapıştırır.)

Yeter, kafa şişirdin, kapa çeneni keriz;
Kapatmazsan çeneni böyle tokat çekeriz!

2. ŞARKICI KIZ (Gazinocu'ya o da saldırır, yüzünü tırmalar ve tokat atar.)

Aklın başına gelsin, çeneni kesmez misin;
Al hıyar Gazinocu, yer misin, yemez misin?

(İki şarkıcı kız Gazinocu'nun hışırını çıkarttıktan sonra birbirlerine girişirler.)

1. ŞARKICI KIZ

O'nun işi tamamdır, şimdi de sende sıra;
Koparırm etini ben ısıra ısıra!

2. ŞARKICI KIZ

Ulan karı, ben seni işte böyle haklarım;
Kaplandan yırtıcıdır ellerim, tırnaklarım!

1. ŞARKICI KIZ

Of, aman kirpiklerim, vay gözüm, aman kaşım!

2. ŞARKICI KIZ

Peruğum, takma dişim, ay burnum, aman başım!

1. ŞARKICI KIZ

Ah, sağ gözüm kapandı, kan içinde ellerim!

2. ŞARKICI KIZ

Dünyam mosmor kesildi, amanın ses tellerim!

1. ŞARKICI KIZ

Al ulan inek karı, al tekmeyle dişine!

2. ŞARKICI KIZ

Al ulan eşek karı, ye yumruk, git işine!

1. ŞARKICI KIZ

Sana dayak atarken zordan boşandı çışım!

2. ŞARKICI KIZ

Ben altuma doldurdum, amanın bitti işim!

1. ŞARKICI KIZ

Sıramı sen alırsın, ancak ben geberirsem!

2. ŞARKICI KIZ

Sahnede anırmım sana sıra verirsem!

1. ŞARKICI KIZ

Benim adım üsttedir!

2. ŞARKICI KIZ

Senin adın altıdır!

1. ŞARKICI KIZ

Üstteyim!

2. ŞARKICI KIZ

Altıtasın!

(Bayılırlar.)

S O N U Ç

Bir gazinocunun affedilmez hatası,
İki şarkıcı kızın saçsaça, başbaşa kavgası,
İkiyüzer adet ısırik,
Yüzer adet tırmık,
Sayısız sıyrık,
Gözler davul gibi şiş ve mosmor,
Sahnelerde ismin önce yazılması ne kadar zor...

Ağrı, sızı, kan...
Dehşet, vahşet... Derken;
İki şarkıcı kızla gazinocuda ağız burun yengen!

Bozulan parçalar:
Biri sarı, biri siyah... İki adet yolunmuş peruk...
Made in France... Dört çift koparılmış takma kirpik...
Alt damak, üst damak... İki takım takma diş...
Sebebi: Afiş...

Mukadder ÖZAKMAN

Kalkınma!

— Ulan inek!.. Kıza asılmasını bilmiyorsun, bari bırak da biz asılalım, annadın mı?..

— Sen, onu sırtında taşıdığına bakma..

YEDİ

PAZARTESİ :

Kömürün hikâyesi

Eğer açılan kampanya umulan sonucu verirse, Karadeniz Ereğli'sine Uzun Mehmet'in heykeli dikilecektir.

Kömürün bulunuşundan 172 yıl sonra... Dilinizin ucuna gelen soruyu biliyoruz: «Neden daha önce anıt dikme kararı almadılar?» diyeceksiniz.

Aaah, ah! Bunca yıl kömüre zam yapmaktan, kömürün babasını hatırlamaya vakit mi buldu ilgililer?

SALI :

Yapışık kardeşler

Gazeteler, TKİ'nin (Türkiye Kömür İşletmeleri) taksitli satışlara başladığını bildirirken, biz de aynı konuya devam edelim.

Anıt Derneğini uyanyoruz: Uzun Mehmet'in heykelini dikerken, TKİ'ne yer vermeyi unutmayın sakın. Sembolize etmesi sizden. Artık Uzun Mehmet'in parmağı işletmeyi mi gösterir, işletmenin yöneticisi, Uzun Mehmet'e maden ocağını mı gösterir, nasıl yaparsınız bilmeyiz.

Ama mutlak TKİ ile Uzun Mehmet bir arada olmalı.

Pilâkalarına yazılacaklar kolay. Örneğin şöyle denebilir:

Uzun Mehmet: Kara elmas denen taş kömürünü ilk bulan adam!

TKİ: Taşkömürünü gerçek elmas fiyatına üç taksitte satan!

ÇARŞAMBA :

Bundan sonra...

Yol kenarlarındaki tıkanıklığı önlemek amacıyla, şehrin çeşitli semtlerinde sekiz katlı otomobil otellerinin kurulması için teşebbüse geçilmiş.

Fesühbanallah! Otomobillerin yaya kaldırımına çıkma-larına alışmıştık.

Yol kenarındaki dükkanlara girmelerine alışmıştık.

Giderken takla atmalarına; denize bahlıkla dalmalarına alışmıştık.

Ve bu nedenle kazaya uğramamak için çoğumuz üst katlara taşınmıştık.

Desenize şimdiden sonra insana evinde bile rahat, huzur yok. Erkekse soyun, dökün, şöyle sereserpe otur bakalım!

Hele yataarken odanın kapısına ışıklı bir «Taşıt giremez» levhası bırakmadın mı, yandın! Pilâka numarasını bile alamazsın vallahi!

Klaksonu çalmasıyla, üstünden geçip gitmesi bir olur eğerinun!

PERŞEMBE :

Kalkınma formülü

İstanbul Belediyesi, belediye gelirlerini çoğaltacak tasarı henüz kanunlaşmadan, kazanç sağlamanın yolunu buldu: Çöpten para kazanmak!

Gerçi bu konuyu çoktandır inceliyordu. Çöpleri yakarak elektrik enerjisi elde etmeye kalkıştı, sonunda caydı.

Çöpleri toplamak kadro isterdi. Firmalar kurmak, santraller yapmak büyük paralar isterdi.

«İstanbul'un çöplerinde servet gizlidir» diyerek ihale etmeyi tasarladı, servet dışı künü bir enayi bulamadı.

Boşverdi hepsine. Şimdi kestirme tarafından para kazanma yolunu deniyor.

Dün gece Fatih'te şöyle bir tur atmış, sokağa çöp döken 14 kişiden 700 lira toplamış!

Çöpçü uğrasa, halk çöptü sokağa döker mi diyeceksiniz ama, o zaman bir saatte 700 lirayı kim verir Belediye'ye?

CUMA :

Bir tabiat olayı

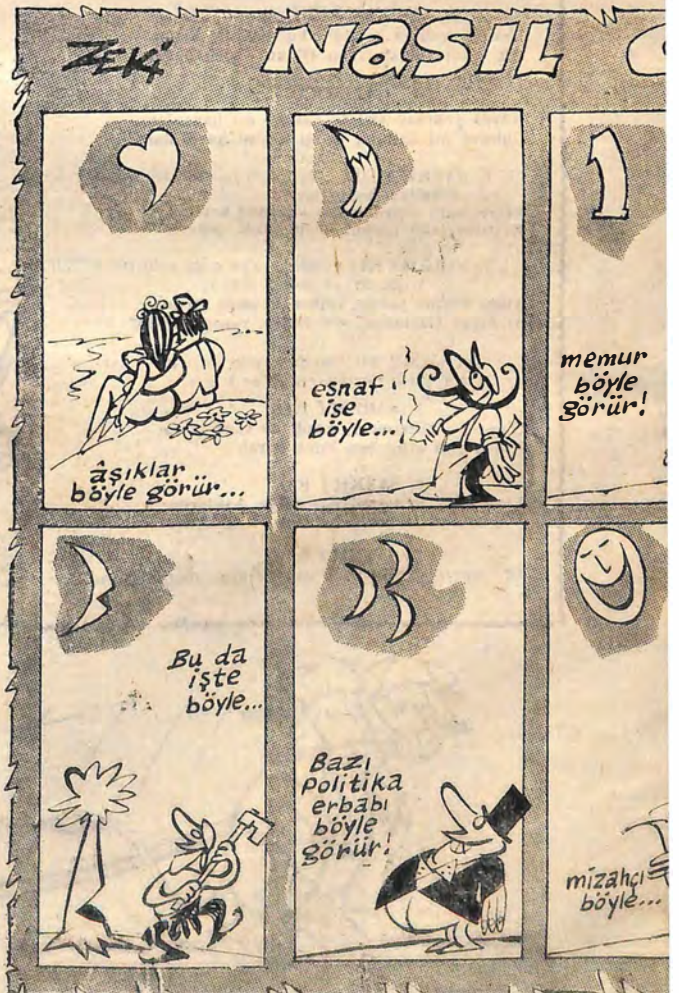
Doların düşmesiyle, direnmesiyle kâfalarımızı yorarken, aynı ülkeden bir başka haber daha: «Amerika'da ücretler, fiyatlar ve kiralalar dondu!»

Allah Allah!... Bildiğimiz kadarıyla yarım güne yakın bir saat farkı vardı Amerika'yla aramızda. Oysa mevsim farkı da varmış demek.

Baksanıza biz buram buram terlerken, orada donuvermiş fiyatlar, kiralalar, ücretler.

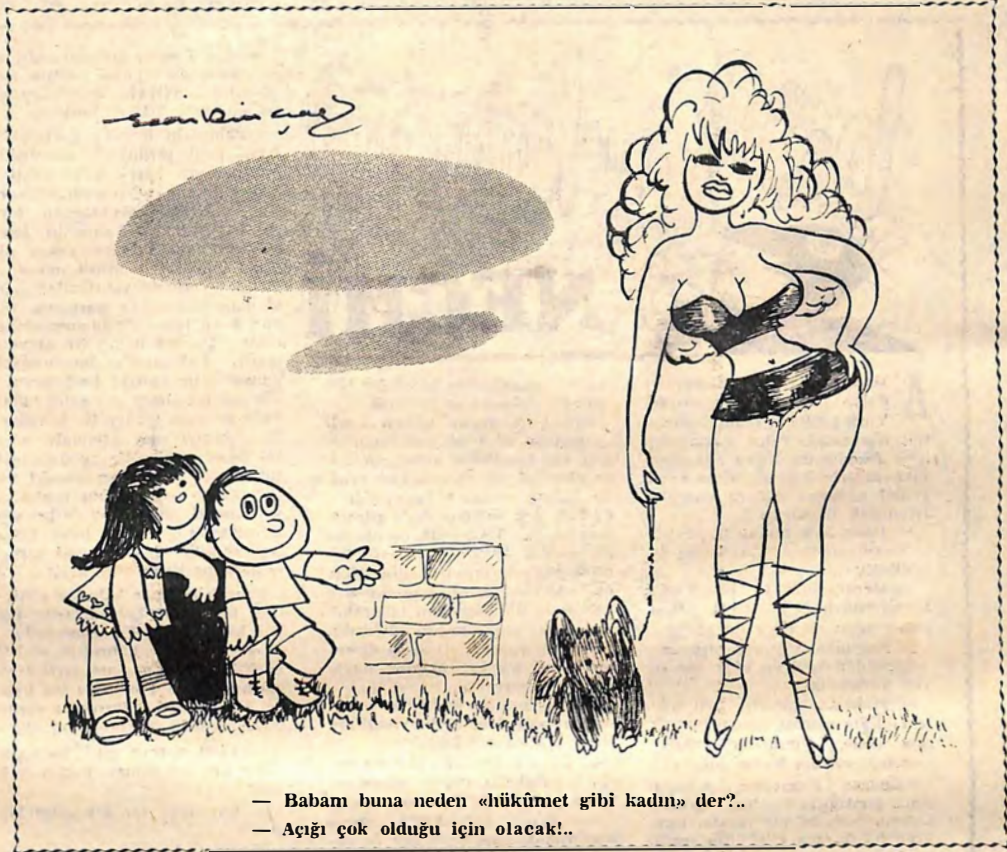
Sanırsınız onlar bahara çıkarken bizde başlayacak tertler!

Donar mıyız, titrer miyiz, orasını Tanrı bilir artık.

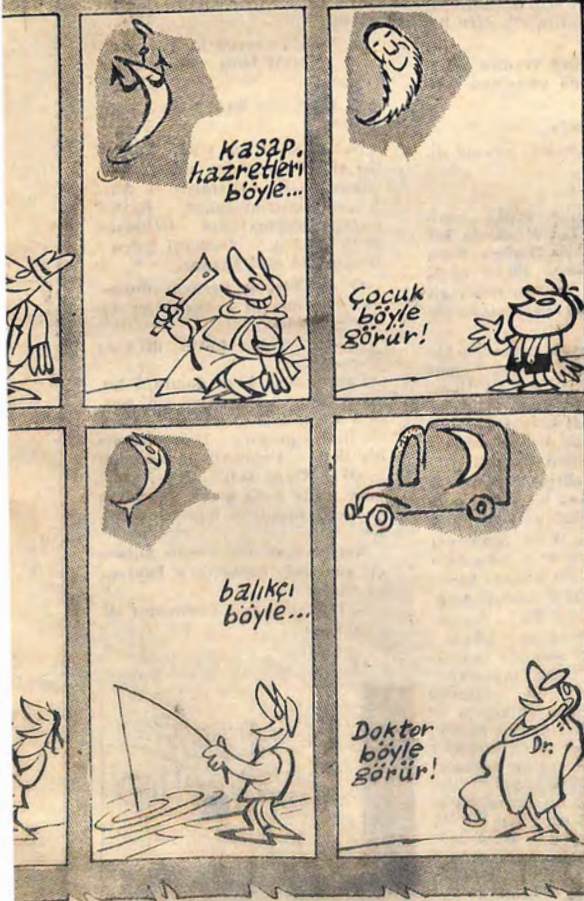

İki bu; «Oy» unu aldıktan sonra gör!..

— Babam buna neden «hükümet gibi kadın» der?..
— Açığı çok olduğu için olacak!..

Örüntüler...

CUMARTESİ :

Her zaman mama dağıtmazlar ki...

Mama Fabrikasının açılışında davetilere bol bol mama dağıtılmış. Zincir fabrikasının açılışında da toplu iğne dağıtmışlardı.

Sanayileşelim ama n'olursunuz biz şu polis copunu gene Ortak Pazardan idare etmeye bakalım.

Hani davetileri düşünmesek, fabrikasını kuralım gitsin diyeceğiz ama... Cop yemek, mama yemeye benzemez ki...

PAZAR :

Arada bir...

Şeker-ış kongresinde hayat pahalılığı- nı eleştiren üyeler, «Radyoyu her açtığı- mızda zam müjdesi alıyoruz» demişler.

Dinlemesine biz de dinliyoruz radyo- yu ama, onların şikâyetçi oldukları nokta- ya hiç rastlamadık desek yeridir.

İki kez «Kemerleri sıkıyaz hazırlanım» emrini alıp, kemerleri sıkıyaz.

Bir kaç kez, «Durum umut vericidir» dendiğini duyduk umutlandık.

Her halde «Zam müjdesi» ni iş arayan- ların listesi sandık, kalkınmanın verdiği gevşeklikle derinin bir uykuya daldık!

DÜNYAMIZDEN BİR FIKRA :

Zımmen istiskal

Görülmelik bir Basın Kanunu!..
Olmadı, görülmelik bir lûan baskısı!..
Olmadı, görülmelik bir kâğıt zammı!..
Olmadı, görülmelik bir ilân ayarlaması dahi..

Evet, galiba bizlere çıkmayın, sizlere de okunayın diyorlar ama, bir türlü anlamıyoruz!..

BEDİİ FAİK

Dünya: 3 Eylül 1958

GÜNÜMÜZDEN BİR FIKRA :

Bize yaptırdıklarına göre...

Kanunlaşması gün meselesi olan belediye gelirlerini artırıcı tasarıda bulunan bir maddenin tartışması uzadı da, uzadı.

Vay efendim, yol yapımına halkın da katılmasını nasıl isteyebilirlermiş!

Bir kere bu bir vazife miymiş, yoksa angarya mıymış?

Bir taraf, «Vazife olamaz, çünkü...» diyor, diğer taraf, «Angarya olamaz, çün-

GÜN

kü...» diye gerekçe gösteriyor.

Mizah edebiyatımızın renkli siması İncili Çavuş'u nasıl hatırlamamız?

Hatırlı kişilerden biri yemekli davet düzenlemiş ama, ortada hizmet edecek ı- şak yok! Eee, onca konuğu yüzüstü bırakıp kapı açmaya, tabak kaşık getirmeye kendi koşacak değil a. Üstelik bir erkeğin karısı ile yatmasının vazife olup olmadığı konusunda tatlı bir tartışma başlamış mı sofrada! Davetlilerin yarısı «Vazife» diyor, yarısı, «Angaryadır» diye iddia ediyor. Derken zırr kapı! «Angaryadır» tezini savunan ev sahibi kalksa, kalkamaz. Zira sözü bitmemiş daha. Birine rica etse, hepsi saray erkânı... İçlerinde en mütevazı konuk, İncili Çavuş.

— Kuzum İncili, şu kaptıya bir bakı- ver, deyip tezini savunmaya devam eder.

İncili Çavuş bakar, gelen sütçü. Ha- ber verir içeriye. Ama bey kimildayacak gibi değil ki...

— Sana zahmet mutfaktan bir tas alı- ver, diye seslenir.

Süt dolu tasla döner İncili.

— Oldu olacak şunu bir de kaynat bā- ri, diye rica eder ev sahibi.

Gık demeden onu da yapar. Tam sof- radaki yerini alacak, kaşık eksik.

— Yahü İncili, şurdan iki de kaşık ge- tir bāri.

Diğer taraftan «Vazifedir, angaryadır» tartışmasından sonuç alınamayınca:

— Oylayalım, derler.

Sayılır ki, durum üç üç berabere. İç- lerinden biri:

— Eşitliği bozmak için şunu bir de İncili Çavuş'a soralım, der.

Kabul edilir. Kaşıklarla dönen İncili Çavuş'a evin beyi sorar:

— Kuzum İncili, biz işin içinden çıka- madık. Bir erkeğin kendi karısıyla yatma- sı vazife midir, yoksa angarya mıdır?

— Bilmeyecek ne var mîrim, der İncili. Elbet vazifedir. Zira angarya olsaydı mutlak bana yaptırırdınız!

İşte böyle.

Deinek oluyor ki, yol yapımı da bir an- garya imiş.

Vazife olsa, bize yükler miydiler?

Vedat SAYGEL

bana açık konuş. NECMI

A DAMIN boyun damarları dalga dalga kabarıyordu... Yüzü patlıcan rengini almıştı... Karşısında rahat nargilesini içen arkadaşına doğru ağzındaki tükürüklerle karışık biraz evvel yediği sucuklu tosttan parçalar fırlatarak haykırdı:

— Bana açık konuş Necmi!... Necmi sırtı... Nargilesini tokurdattı:

— Herkes biliyor... Karın seni kasap Şükrü ile aldatıyor... Bundan açığını git de evde gör!...

— Neriman öyle şey yapmaz... Aldığımdan beri en ufak bir şeyini görmedim...

— Mahalleli gördü... Sen sefer çıktığın zaman, kasap her akşam sizde... Firzölalar, raçılar, mezeler, sabaha kadar pilav...

Kamarot Fahrettin, arkadaşının gırtlığına sarıldı... Ortahk karıştı. Nargile bir tarafa, tömbeki bir tarafa gitti... Koşuştular... Fahrettin Necmi'nin gırtlığını sıkıştı, bırakmıyordu... Necmi'nin kırk demeye bir iki sayısı kalmıştı... Fahrettin'in ağzından köpükler geliyordu... Zorla zapletttiler... Emekli bir albay, ağzına iki tokat attı. Biri belini tekmeledi... Derken polis geldi... Karakol ve zabıt, şahitler...

Necmi:
— Beni öldürmeye kasdetti, dâvacıyım... dedi.
önce, birini yaraladığını da göz Mahkeme, Fahrettin'in daha önce birini yaraladığını da göz önüne alarak, adam öldürmeye teşebbüsten iki sene hapis verdi... Tabii Fahrettin'i içeriye attılar...

Kaynakçı Necmi şimdi memnundu... Attığı iftirayla Fahrettin'i bozmuş ve kodese gönder-

mişti... Şimdi, göz koyduğu Neriman'a rahatça asılabilir...

Zavallı Neriman, kocası içeriye girince üç çocuğuna bakmak için bir fabrikaya kutulama işi ne girmişti. Her sabah saat yedi de kalkıp otobüse koşuyordu... Feriköy'den Sağmalcılar'a gitmek meseleydi... Üç küçük çocuk evde yangın, kaza tehlikesiyle karışık kaderlerine terk edilmişlerdi... Alçak Necmi, kadının her geçişinde dükkânından çıkarak:

— Seni yatacağım, diyordu. Fahrettin içerde... Boşuna direnme, sana bir ev tutayım, dayayayım, döşeyeyim...

Fakat namuslu kadın, bu azgın ırz düşmanı herifin her teklifine karşı yüzüne tükürüyordu:

— Tuuu... diyordu. İftiracı herif!... Fahrettin altı ay sonra çıkınca gösterecek gününü sanat...

Neriman, Fahrettin'e yakayı kaptırmadı ama bu sefer de arkasına arabalı bir adam dadanmıştı... Fıstık gibi genç kadını görmüş, bunu düşürürüm yolu na gitmişti... Neriman önce yüz vermedi... Fakat bir gün... Yağmurun gaddarca yağdığı bir gün, araba gene yanaştı... Pis bıyıklı, saçları biryantinli Lütfü, arabanın penceresinden:

— Bu ne inat şekerim, dedi. Hiç olmazsa sizi evinize bırakayım...

Neriman önce tereddüt etti... Sonra bindi... Biniş o biniş... Araba hızla Ayazpaşa tarafına yöneldi... Bir apartman, tertemiz merdivenler, ikinci kat, oniki numara... Şabane bir daire... Puf gibi bir yatak, gömme banyo...

Lütfü:
— Ne kadar zor evet dediniz şekerim, dedi. Soyunsanıza...

Neriman biraz zor soyundu... Lütfü kırmızı ışığı yaktı... Ayı gibi kılı vücudunu gösterdi... Allah korusun...

Fahrettin içerden çıktığında hava pırl pırlıdı... Kendisini karşılamaya karısı gelmemişti... Fakat bugün çıkacağını biliyordu... Acaba çocuklardan biri mi hastaydı?... Fahrettin, Sağmalcılar'daki fabrika yakın olduğu için önce oraya uğradı... Belki Neriman fabrikadan izin alamamıştı... Ona karısının on gün önce işten ayrıldığını söylediler... Dâvaya bak... Ne oluyor du?... Fahrettin'in boynundaki damar gene atmaya başlamıştı... Bir taksiiye atladı. eve geldi fakat evde de aynı hikâye ile karşılaş-tı... Kapıyı ona pijamalı, şaşı bir herif açtı... Bir ay önce evi tutmuştu... Onlardan önceki kiracı kadın, çocuklarını toplamış ve gitmişti... Mahalleli de bir şey bilmiyordu... Biri, bilse bilse Necmi bilir, dedi. Necmi mi?... O karısına iftira atan herif...

Fahrettin önce kahveye gitti... Ona bir tuhaf bakıyorlardı. Fakat kimse bir lâl etmiyordu... Neme lazım... Fahrettin sinirli heriftili. Birinin gene gırtlığına sarıliverirdi... Fahrettin iki kahve, üç çay içti... Durduğu yerde pıreleniyordu... Birden bağırdı:

— Ulan nereye gitti bu karı, hilen bir müslüman evlâdı yok mu?...

— Var, diye bir ses geldi köşeden...

Fahrettin boynunu uzattı. Gözlerini kıstı... Oydu, Necmi'yi... Birden atıldı... Gene orası karıştı... Zor tuttular... «Ne yapıyorsun Fahrettin?... Kendine gel...» dediler. Zorla oturtular... Fahrettin kalaycı körüğü gibi solu-yordu:

— Ulan teres, sen ne bilirsin? Sen ne söyleyebilirsin?! diye bağırdı.

— Sordun cevap verdim... Neriman'ın nerede olduğunu biliyorum...

Fahrettin'e gene:

— Bana açık konuş Necmi! diye güldü.

Necmi:

— Dinle öyleyse, dedi... Neriman üç aydır Lütfü adında bir herifle yaşıyor... Herkes bunu biliyor, ama kimse söyleyemedi yüzüne karşı... İnanmazsan git de Ayazpaşa'daki apartmanda gözünle gör...

Bu sözleri duyan Fahrettin bir kaplan gibi uçtu... Fakat Necmi bu sefer çevik davranmıştı... Fırladı, kahveden kaçtı... Fahrettin de peşinden... Şimdi herkes, deli gibi caddede koşan bu iki adama bakıyordu... Necmi kendini bir arabaya attı. Fahrettin de arkasından... Can alıcı bir takip başlamıştı... İki taksii yollarda deli gibi uçuyordu... Can pazarıydı bu... Fahrettin üstelik tabancayı da çıkarmıştı... Bu iftiracı herifi temizlemekten rahat edemeyecekti... Karısına iftira ha... Necmi Yenikapı'da arabadan atladı... Maksadını sandala atmak... Ne fikirle bunu yapıyordu, kendisi de bilmiyordu... Halbuki Fahrettin'in denizci olduğunu unutuyordu... Necmi can havliyle bir sandala atladı ve kürekle-re asıldı... Fahrettin de arkadan bir başka sandala... Şimdi denizde iki sandal birbirini kovalıyordu... Necmi bir şilep gördü. Onun arkasına dönse arayı açacaktı... Şilep üstüne geliyordu... Necmi küreklere asıldı... Şilebin burnu önündeydi... Kaptan ha-

bire düdük çalıyordu... Olan oldu, şilep sandala bindirdi ve sandal çatır çatır kırılarak batı-tı... Fakat Necmi yüzyordu... Fahrettin şilebin arkasında Necmi'nin kafasını gördü... Asıldı küreklere... Yanına vardı... Necmi su yutuyordu... Fahrettin hay-lardı:

— Ulan söyle, Neriman'ın nasıl günahını aldın?...

Necmi yuttuğu sularla zor ko-nuştu:

— Yemin ederim ki Ayazpaşa'da... Kurtar beni... Sana göstereyim...

— Hâlâ inat ha... Geber, ceza-ın bul...

Necmi kıkırdadı gitti... Fahrettin rahat bir nefes aldı... Çok şükür kaatil olmamıştı... Ama Necmi'yi kurtarabilirdi... Kasten kurtarmadığına göre... Gebersin, dedi içinden... Geberdi zaten... Benim gül gibi karıma...

O ne, birden ilerdeki motor-dan Neriman'ın kahkahasını du-yar gibi oldu...

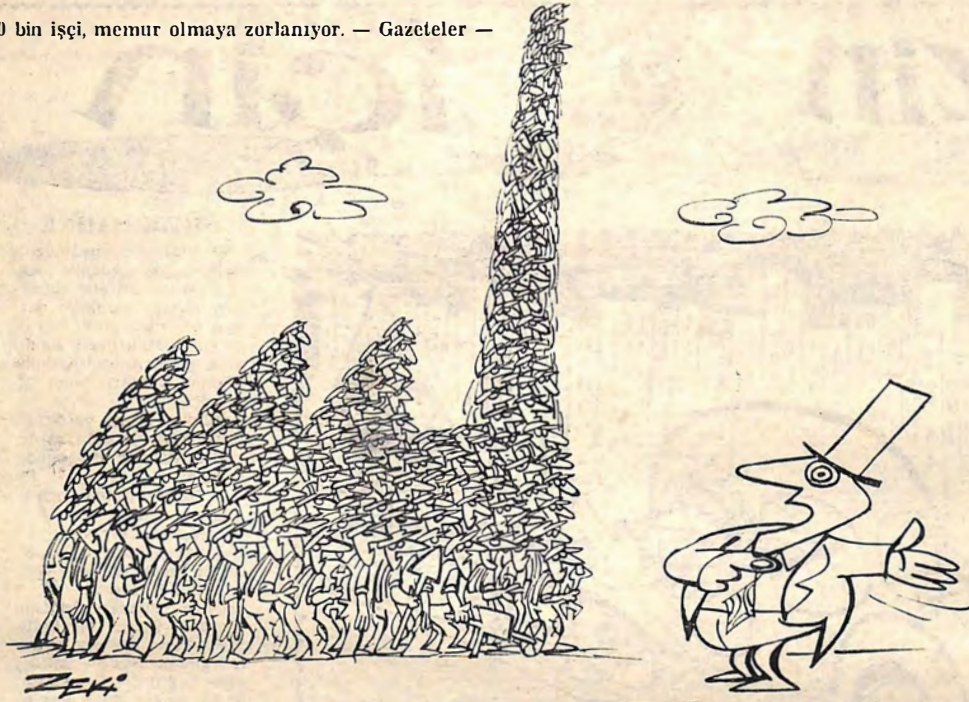
— Oh, yapma Lütfü, diyordu Neriman...

Fahrettin'in kanı dondu... Nasıl olurdu bu iş?... Deli gibi bak-tı... Evet, işte Neriman... Üste-lilik bikini mayolu... Ona sarılmış bir herif... Fahrettin tabancasını çekti... Nişan aldı... Grav, grav, grav... Bir daha grav... Neriman ve herif motorun içine çevrildi. ler...

Necmi denizden suyun yüzün-de sırtarak Fahrettin'e bakıyor ve sanki:

— İşte sana açık konuştum, di-yordu...

Suavi
Sualp

— Hadi, şuraya «daire» olun bakayım!..

BİLİYORSUNUZ, Anayasa Mahkemesi özel yüksek okulların hukuki varlığına son verdi. Şimdi, yeni çıkan bir kanunla bu özel yüksek okulların kimisi kamulaştırılacak, kimisi de satın alınacak.

Pazarlıkla.

— Ne olur? demeyin.

Çok şeyler olur.

Neler olabileceğini buyurun okuyun...

— Burası Özel Eczacı ve Kim. ya Mühendisliği Yüksek Okulu değil mi?

— Evet beyefendi. Hem de çok özel.

— Yâni?...

— Kişiyi özel.

— Kaç öğrenciniz var?

— Beşbin gündüzcü, üçbin de gececi.

— Gündüzcü öğrenci çok da gececi neden az.

— Yerimiz yok da ondan efendim.

— Nasıl olur?... Gündüz beşbin kişi sığıyor ya.

— Gececin hali başka beyefendi.

— Ne gibi?...

— Ne de olsa gece. Gündüzcü öğrenci sırada oturur da, gececi öğrenci uzanıp yatmak ister. Bu bakımdan, gece için daha az öğrenci almak zorunda kalıyoruz.

— Siz bu okulun müdürü müsünüz?

— Müdüriyüm.

— Biliyorsunuz, bu okulu satın almak istiyorum. Onun için size bir kaç soru sormak istiyorum.

— Buyurun!

— Okul hakkında soracağım.

— Olsun. Her şeyi açıkça sorabilirsiniz. Size önce şunu söyleyeyim ki, okulumuz öğrencileri arasında bir tek dahi Dev-Genç üyesi yoktur. Öyle hıplıymış, yok efendim saçlı sakallı oğlanlar-mış, mini etekli kızlar-mış, bunların hiçbirisi yoktur okulumuzda. Bu bakımdan okulumuz, emsallerinden daima üstündür. Paranızı sokağa atmadığınıza emin olabilirsiniz.

— Saçlı sakallı öğrenci yok, dediniz ama, ben demin içeri girenken sakallı bir yığın genç gördüm.

ayna
MEHDİ ZİT

Pazarlıksız satış

★

— Onların sakalları vardır ama, saçları yoktur beyefendi.

— Nasıl?...

— Takkelerini kaldırdınız mı, altından sıfır numara ile traş edilmiş kafaları çıkar. Bu bakımdan rahat olabilirsiniz. O dediklerinizden hiç kimse yoktur bu okulda. Sizi uğraştırmazlar.

— Kaç mikroskop var?

— Şimdi söyledim ya beyefendi. Bizde hiç mikrop yoktur, diye.

— Onu sormuyorum canım. Mikroskop var mı?...

— O da ne demek?...

— Yâni, küçük şeyleri görmek için kullanılan...

— Anladım. Pertavsız demek istiyorsunuz. Var bir iki tane tabii.

— Ya şapograf?...

— Kimin, benim mi?

— Hayır, okulun.

— Vallahi beyefendi hiç çek-tirmedik. Lâzım olacağını bilseydik çektiirdik.

— Ne çektiirdiniz?

— Fotoğraf...

— Lâboratuvarınız var tabii.

— Var efendim.

— Nerde?

— Şurda. İki sokak ötede.

— Nasıl şey o öyle?... Neden lâboratuvar iki sokak ötede?...

— Ne yapalım? Adam oraya açmış.

— Neyi?...

— «Burada kan, kazurat, meni, balgam, tüükürük tahlilleri yapı-lır» diye bir lâboratuvar açmış.

— Tahlilleri orada mı yaptırıyor sunuz?

— Evet.

— Nasıl oluyor?

— Fevkalâde!... Sabah ilk idrarınızı bir şişeye koyup götürüyorsunuz. İki gün sonra, içinde ne var ne yok, kokusu, rengi fi-lân hepsini bilip söylüyor.

— Şu kapı nereye çıkar?

— Sokağa.

— Ya bu kapı?...

— O da sokağa.

— Şurdaki kapı?...

— O kapı değil beyefendi. Öyle sis için yaptırdık. Çok kapı varmış gibi görünsün diye.

— Bütün okul şu salondan ibaret mi?

— Ama, ne salon olduğunu görüyorsunuz.

— Okulun başka demirbaşları yok mu?

— Olmaz olur mu, tabii var.

— Nerde?...

— Bugün izinli.

— Ne demek o?...

— İki tane de odacısı var. Okulu satın aldınız mı, onları ve beni de satın aldınız demektir.

— Neden?

— Biz okulun demirbaşlarıyız.

— Ne istiyorsunuz bu okula?

— Vallahi beyefendi! Okulumuzun özelliklerini size anlatım. Bir tane bile ne Dev-Genç üyesi ve ne de mini etekli kız yoktur bu okulda. Bu münasebetle... Hani bizim, altın yumurta yumurtlayan tavuğu kesmeye hiç niyeti-miz yoktu ama, mademki kanun böyle emrediyor, tabii kanuna karşı boynumuz kıldan ince...

— Kaç para istiyorsunuz canım, onu söyleyin.

— Emin olun sermayesinden aşağı vereceğiz. Sırf siz yabancı değilsiniz diye. Sonra bu vatana ve millete bizim de bir yardımı-muz olsun. Biz tok gözlü insanla-rız...

— Uzatma kardeşim!... Ne ka-dar istiyorsan söyle. Kaç para bu özel okul?...

— Eve teslim otuz milyon...

Mehdi ZİT

Yüksek fiyatla mal satanlara

ağır ceza verilecek.

— Gazeteler —

AĞIR CEZA!

SİZİN İÇİN

GÖKTEUÇAR

Yaz tatiline girmiştik. Ailemize yük olmamak için Devlet Üretme Çiftliği müdür yardımcısına, bir işe alması için dilekçemizi verdik. Müdür yardımcısı dilekçemizi kabul etti ve imzalaması için bizi, Bağ-Bahçe Şefi Mehmet Gökteuçar'a gönderdi:

— Gökteuçar'a götürün imzalasın. Ondan sonra puantörlüğe götürsünüz, dedi.

Müdür yardımcısı güler yüzlü, şakacı bir kişiydi. Ben de gitmeden önce ufak bir şaka yapmak istedim:

— Aman efendim, dedim. Gökteuçar, diyorsunuz. Gökteuçarına göre ben onu yerde nasıl bulurum?...

Müdür yardımcısı ve yanındakiler güldüler. Müdür yardımcısı gülmesine devam ederek:

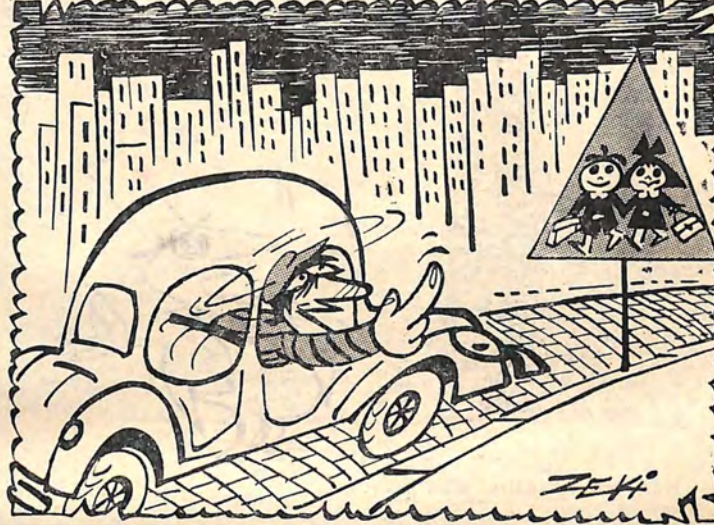
— Merak etme, dedi. O devamlı gökte uçmaz, aradığın zaman bal gibi yerde bulursun!...

Hüseyin DENİZ
Menderes Mahallesi Kahraman sokak No. 9
Ceylanpınar/URFA
RADYO

Köye ilk defa radyoyu yaşlı bir kadının oğlu getirmişti. Meraklanıp da dinlemek için gelenlerin sayısı bir hayli kalabalıktı. Gelen, vakit geçirmeden dinlemeye koyuluyordu. Saatlerin su gibi akıp gitmesine rağmen radyoyu dinlemekten usanmamışlardı. Onlarca garip olarak nitelendirilen radyonun başından hiçbir fert ayrılmıyordu. Bunu gören yaşlı ana, radyodan gelen seslerin sahiplerini kastederek, oğluna:

— Yeter be oğul. Günah tır, günah!... Zavalılar çok yorulular. Biraz dinselinsinler, haal!...

Salih GÜNER
Kalecik İlkokulu Öğ.
İyidere/RİZE

İçkili şoför — Karşıya mı geçeceksiniz?.. Hadi çabuk tarafından geçin çocuklar!..

İDDİA

Bir arkadaşım ile hafif tertip demlendik, Ankara'da Kızılay'da geziyoruz. Arkadaşım, karşı kaldırımında vitrinleri seyrederek oyalanan şahane bir kadını göstererek:

— Dün geceyi şu kadınla beraber geçirdik, şimdi de beni bekliyor, dedi.
Ben, palavra attığını söyleyince:
— İstersen bir ziyafetine iddiaya girelim, gidip soralım, dedi.
Kabul ettim. Beraberce gidip özür dileyerek:
— Bu bey dün geceyi sizinle beraber geçirdiğini ve şimdi de sizin onu beklediğinizi iddia ediyor, doğru mu? dedim.
Kadın, hafif bir tebessümle:
— Sizinle de mi ziyafetine iddiaya girdi? Tabii herkes gibi siz de kaybettiniz beyefendi, çünkü ben onun karısıyım, dedi.

Ekrem TERZIOĞLU

Hava Radar Mevzi K. Asb. — ANAMUR

CILIZ EVLÂT

Baba 140 yaşında olup, 100 yaşını aşkın oğulları vardır. Buna rağmen çivi gibidir, ölmeye hiç niyeti yoktur. Sonuncu karısı da daha öncekiler gibi Hakkın rahmetine kavuşunca, tutar genç bir kızla evlenir. Oğullarına nispet yapar sanki. Bir gün komşularının telaşla kapısını çalmaları üzerine heyecanlanarak sorar:

— Hayrola, ne var, ne oldu?..
Gelenler üzüntüyle:
— Başın sağolsun, 120 yaşındaki oğlun vefat etti, derler.
Baba, gayet sâkin:
— Pöh, der, ben de mühim bir şey var zannettim. Doğduğunda ciliz olduğu için, onun çok yaşayacağını biliyordum zaten!

Selçuk ÜNLÜ

Atatürk Üniversitesi Alman Dili ve Edb. Asistanı — ERZURUM

SICAK SAHNE

Bir gün komşumuzun balkonundan sinema seyrediyoruz. Misafir çocukları, komşu çocukları derken bir sürü ufak, büyük çocuk... Hatırimda kaldığına göre, Antoni Quin'in «Bahar Rüzgârı» adlı filmiydi.

Filmin ikinci yarısı olmuş, hava da oldukça serinlemişti. Bir ara yanım dâkine:

— Hava serinledi, ben üşüdüm, dedim.

Arkamdan bir ses:
— Ayp ettin abla, bu kaçır sıcak sahnede üşünür mü hiç! dedi.

Önce sahneye baktım, ilk defa filmde bir öpüşme sahnesi geçiyor; sonra arkamdaki sesin geldiği yöne baktım, 6-7 yaşlarında küçük bir oğlan çocuğu değil mi!...

Güler ÇIRAK

Ege Ü. Fizik Tedavi Kl.
Tepecik/İZMİR

TARİH

İlkokul 5. sınıf Tarih dersinde olduğumuz bir gün müfettiş geldi. Sorular sordu, cevaplandırdık. Bu durumdan memnun olan müfettiş, bir ara:

— Çocuklar, Tarih ne zaman başladı? diye sordu.
Henüz kimse parmak kaldırmadan arkadaşımız Yusuf:

— İlkokul dördüncü sınıfta efendim, diye cevap verdi.
Tüm sınıf bastık kahkahayı.

Mehmet KATİBOĞLU
Tarım Öğretmeni
Halfeti/URFA

★

* SİZİN İÇİN sahifesinde yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneli olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

AZ YAZILI!

Her Hafta Bir Olay

mim
uykusu 3

BUYURUN
ZÜLFİKÂR BEY
MAAŞINIZ...

TEŞEKKÜR
EDERİM

TARZANDAN DAHA GEVİK,
DÜNYA SAMPİYONU GÜREŞ
ÇİDEN DAHA GÜÇLÜYÜM
ŞU ANDA!

POLİTİKACILARA BENZİ-
YORUM TIPKI...PEMBE
GÖZLÜK TAKMIŞ GİBİ-
YİM!

HERŞEYİ GÜZEL GÖRÜ-
YORUM...İNSANLARI SEVİ-
YORUM!

AYYY!
DELİNİN ZO-
RUNA BAK!

MERABALAAAAR
ZÜLFİKÂR BEY!

AMAN ALLAH!
KASABIN SE-
Sİ BU...

BÖĞN AYBAŞI BEY...ŞU
HESABI GAYAYIRSEK...

KASAP TA...TABİİ...
BUYURUN

ALLAH ÖMÜRLER VERSİN
BEYEFENDİ. HERHALDE HE-
SABI GÖRMEYE GELDİNİZ

EL...EL...
ELBETTE

BAKKALI

CAN GURBAN HESABINI
VAKTINDA ÖDEYENNERE!

CANIN ÇIKŞIN
MANAY GİBİ
İFALLAH!

EVET, İNSANLARI SEVİYÖ-
RUM AMA BAZILARIN-
DAN DA NEFRET EDİYORUM.

BABA, BİZE NE
HEDİYE GETİRDİN?

HEDİYELEERİN EN KIY-
METLİSİNİ ÇOCUKLAR...
SADECE KENDİMİ GE-
TİREBİLDİM SİZE!

— Biri enip biri çıkıyor, gene de gınnadıgı yok...

— Aboov, dedi bicici, bu ne biçim iş nene?...

Nine, bici çanağını uzattı:

— Vallaha az verdin, accık daha goy, dedi.

Bicici, elinin ucuyla çanağa bir lokma bici daha attı. Nine, onu da bir kaşıktan yedikten sonra:

— Yaa, dedi, işde böyle... Zaman kötü oldu oğlum kötü...

Bicici:

— Çok nene, çok, dedi...

Rabia nine, tekrar duvarları tuta tuta yürümeye başladı. Bici yedikten sonra sinirinin biraz geçtiğini anladı. Onun için tekrar başladı, sövmeye, saymaya ve beddua etmeye... Ona, belediye reisinin bulunduğu yeri söyleyen adam, sola dön, demişti. Nine tuttu sağa döndü. O to parçası satan dükkanların önünden yürümeye başladı. Dürbününü vitrinlere dikti, gördüğü dişlilere, o. tomobil parçalarına bir anlam veremedi. Mırıldandı:

— Ne çeşitli çanak çömlekler de çıkmış anam, dedi. Şu çanağın içine bak, gıvr gıvr, heç bunun içinde gaşşık oynar mı? Gıvrur aklı işde gıvrur aklı...

Dükkanın birindeki cant kapağı hayli ilgisini çekti. Pırıl pırıld, üstelik üstünde birtakım işlemler de vardı... Kapının pervazını tutarak:

— Şu gaça ki oğlum? diye sordu. Adam, ona distiribütörü gösteriyordu:

— Bu mu nene?

— Yok oğlum, ben o cezveyi sormuyorum, şu çanağı soruyorum.

— O çanak deyil nene, cant kapağı cant...

— Ne biçim tencere gapağı? dedi. Satıcı:

— Sen ne aradın nene? diye sordu.

— Heç... Ben reyisi arıyorum...

— Reyis mi, başgan yanı?

— Heye... Bi ismi de o gavatın başgan mı?

— Başgan ya... Nah, şurayı dön, hemen ilk gapı...

Nine, satıcıya:

— Sağol oğlum, dedi, Allah dutduğunu altın etsin.

Tam yürüyüp giderken, satıcıya bir de dişli gösterdi, kocaman bir dişli:

— Bu ne ki oğlum? dedi.

— Ha o mu? O şey nene, eksantrik dişlisi... Amma şey yanı, sacayağı saç. Altına iki dene tuğla goyuyon, üstüne de yemek...

Nine, köşeyi döndü... Gerçekten ilk kapının önünde kalabalık vardı. Birine:

— O başgan dedikleri deyyus burada mı? diye sordu.

Adam irkildi:

— Annamadım nene?

— Reyis reyis, başgan reyisi.

— Bizim başgan mı?

— Çarşı ağası mısın sen?

— Yoo, şoför.

— Zibilci mi? (Çöpçü)

— Deel... Amma başgan içerde.

— İçerde ha... Benim sarı gızım dan ne isdermiş, ben ona gönderirim...

— N'oldu ki nene?

— Soracam ona, soracam... Bi çift laf diyecem, lan diyecem, sen sarı gızını goynuna mı alın yatan?

Ha, goynuna mı alın yatan?

— Nah, dedi adam, işde şu garşı da oturan adam.

Kapıda başka biri sordu:

— Ne isdiyormuş?

— Ne biliyim, dedi adam, sarı gızını goynuna mı almışlar, ne almışlar, bişe olmuş işde.

Rabia nine, içeriye girdi. Bir yığın insan vardı içerde.

— O reyis dedikleri hanginiz?

— Benim, dedi masanın başında oturan adam. Söyle nene.

— Hay nenen gadar daş düşe gafana e mi?

— N'oldu nene?

16

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Söyle lan bakim, sen sarı gızını goynuna alın da mı yatan geceleri?

Adam, bayağı bozuldu:

— Nene gendine gel, bak ihdiyar. hğına veriyorum, ağzından çıkanı gulağın duysun... dedi.

Nine, iki ellerini yanına koyarak: — N'etdi benim sarı gızım sana? diye bağırdı.

— Ne sarı gızı nene?

— Tavuk tavuk... Dutturmuş çarşı ağasını göndermiş yirmibeş mecit ceza yazdırmışın.

İçerdeki kalabalık gülmeye başladı. Şoförler Cemiyeti Başkanı:

— Sen yanlış gelmişin nene, ben reyis deelim, deyince, nine biraz daha fazla köpürdü:

— Bi de ben o deelim diye şindi gaçıyon deel mi? Al da bu kâadı, bilmem nerene go... Tavuk göya yol ları pislediymiş... Hangi yolun temiz ulan, hı, hangi yolun?

— Hahsın nene amma, yanlış yere geldin...

— Yanlış manış bilmem ben. Al kâadı, sil üstündekini...

— Nene vallaha yanlış geldin... Burası orası deel...

Nine, oracığa oturverdi:

— Şurdan şuraya bir adım getmem, dedi. Ya silen bu kâadın üzerindeki. ler, ya da gece burda yatarım...

Durdu, elini tekrar dürtün yapı rak:

— O goca boğazın doyacak mı benim güççüclük sarı gızımı yiyince? dedi.

— Yaa nene, senin tavuğunu ma vuğunu yiyen yok, isdersen sana bi

tavuk daha alak, amma bura ora deel... Dur isdersen seni orya gönderim...

— Başından savacan deel mi?

Başkan, ellerini havaya açarak:

— Çattık vallaha, dedi, tam çattık...

— Gözü kör olası, çatmış... Ben nerden bulurum yirmibeş mecidi bu ihdiyar halimde...

Şoförler Cemiyeti Başkanı, bir ki şeye işaret ederek:

— İhsan, dedi, n'olur bindir şunu arabana, götürür belediye binası na...

Sonra nineye döndü:

— Nene, dedi, bak nene, şindi seni bu arkadaş taksisine bindirip belediye binasına götürülecek, orada sana reyisi gönderirler, o zaman diyeceğini de... Ulan hangi düşman benim burayı belediye binası diye gösterdi bel...

Nine:

— Nah, şu köşedeki çanakçı, dedi.

— Eyi nene eyi... Hadi bin de arabaya, seni götürürversin.

— Yemin et, sen olmadığına...

— Vallaha billaha ben deelim nene...

— Yalan söylüyorsan inşallah, senin de tavuklarına bi giran girsın, bi denesini yemek nasip etmesin Allah...

— Etmesin nene etmesin... Hadi nene, hadi bin... Bindirin yahu, yadın edin, binsin getsin şu nene...

İki üç kişi ninenin kollarına girdiler, son model bir arabanın yanına getirdiler:

— Bin nene, dediler.

Nine, sol elini dürtün yapı rak arabaya baktı:

— İmdat tumafili mi bu? diye sordu.

— He nene, he, dediler.

— Param yok ha...

— Amman nene, senden para isdeyen kim, tek bin de içine...

Nineyi zorla arabanın içine bindirdiler. Nine ilk kez koltuğu görmedi, iki koltuk arasındaki boşluğa çömeliverdi:

— Rabbiyesil velâtiyasi, rebbitem mim bin hayır! dedi...

Biri:

— Nene, şuraya otur, dediyse de, arabayı kullanan:

— Bırakın yaa, istediği gibi otursun, dedi.

Araba, vınlayarak hareket etti... Sağa döndü hızla, sola döndü hızla, vites ikiledi, üçledi, dörtledi... Tekrar birledi, tekrar sol, tekrar sağa, fren, tekrar gaz, tekrar fren... Araba durdu. Şoför, kapıyı açtı, nine iki büküm olmuştu.

— Nene geldik...

Nine, inliyordu:

— Amaaan, amaaan...

— Geldik nene geldik...

— Nereye?

— Tamam işde, oraya...

— Duttu beni duttu... Başım fırl dönyor.

— Hoppalaa... Hele yekin hele...

— Nasıl yekinim oğlum, başım dutmuyor ki...

— Dışarı çıkarsan belki açılın nene.

— Oy anam başıma gelenler... Oy Mamd'ım, öldü Rabiyen öldüüü...

— Bişe olmadı be nene, en hele...

— Oğlum uçurdun mu sen beni?

— Ne uçurması be nene?

— Guş gibi havalandım zannetdim, guş gibi... Amanın ben bu başı şindi nerye goyım?

— Nene ver, ilkin başımı çıkarım dışarı...

— Dur hele dur, biraz gendime geliyim... İşde o vınn diye bişe dedi ya tumafil, o zaman oldu... Sana diyecektim, oğlum şunu vınlama diye, amma sesim çıkmadı ki...

— Nene, sana şurdan bir limonata alım mı?

— Al oğlum al...

Şoför, başını sallayarak, lahavleler çekerek, oradaki satıcıdan bir bardak limonata aldı geldi, nineye uzattı:

— Al nene, iç...

Nine limonatayı içtikten sonra:

— Allaaah, iki cihanda aziz eylesin seni oğlum, dedi.

— Nasıl, enebilecen mi şindi?

— Ver hele elini...

Nine bir taraftan, şoför bir taraftan, «Ya Allah, ya Allah» diyerek a rabadan çok şükür indi.

— Bak nene, dedi şoför, şu goca gapıyı görüyon mu?

Nine, dürbününü kullandı yine:

— Görmüyom amma, sorarım, dedi.

— İşde o gapıdan girecen, diyecen ki ben reyisi görecem, seni götürürler...

— Sağol oğlum... Ayy başım aayy... Oğlum uçurdun sen beni val. laha, uçurdun...

— Hadi eyvallah nene.

— Gülegüle...

Nine, belini tuta tuta, kapıya dek geldi Kapıcı:

— Kimi aradın nene? dedi.

— Reyisi.

— N'apacan?

— Üsdüne vazife mi?

— Heye...

— Ölese deyim, şunu soracam... Şu kâğıdı. Geldi bi çarşı ağası, yazdı getdi...

Kapıcı, kâğıdı okuduktan sonra:

— Yapmışın da yazmış, dedi.

— N'apmışım?

— Tavuğu sokağa salmışın.

— E, goynuma mı alacaktın?

— Ona pine yapacan, pine.

— Bi tavuğa heç pine olur mu?

— Tabii olur...

(Devamı var)

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

REFAH VE SAADETİNİZİN KAPISI!

Vadeli 50, Vadesiz her 100 Liraya bir kura numarası, paranzata emniyet, işlerinizde kolaylık istikbalinizde garanti.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Yazısız

Ne çıkar?

Eczaneye giren adam:

— Dün bana verdiğiniz diş macunu leş gibi balık kokuyor! dedi.

— Aman efendim, ne önemi var, diye altın aldı eczacı. Nasıl olsa, dişlerinizi fırçaladıktan sonra tüküreceksiniz.

Balatalar tutuşunca

Cinsel ilişkilerden bir türlü zevk alamadığını söyleyerek derdine çare bulunmasını isteyen kadını muayene eden kadın hastalıkları uzmanı:

— Kesin teşhis koyabiliyorum için, sizinle bizzat sevişmem gerekiyor, dedi.

Kadın kabul etti. Doktor gerekli tedbirleri aldıktan sonra, hemen oradaki divanda denemeye geçti. İlk ağır tempoyla hareket ediyordu:

— Nasıl madam, diye sordu. İçinizde tatlı bir duygu uyanıyor mu?

— Hayır!

Biraz daha hızlandı doktor:

— Şimdi nasıl madam?

— Öncekinin aynı...

Hızını iki misline çıkaran doktor yine sordu:

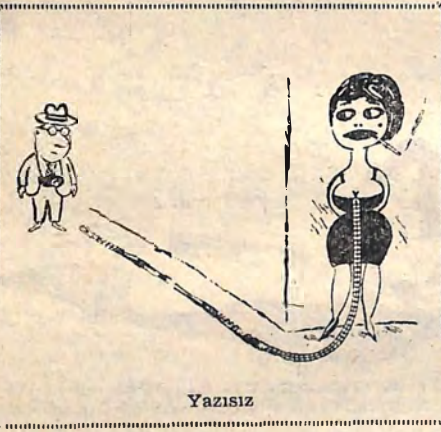
— Şimdi ne duyuyorsunuz madam?

Madam inledi:

— Yanmış lâstik kokusu!...

— Hah şöyle, safraları atalım!..

Yazısız

Kim kiralyor?

Kiralık daireyi görüp beğenenlere:

— İnşallah çocuklarımız yoktur, dedi kapıcı. Çünkü dairenin sahibi, çocuklu aileye verilmemesini sıkı sıkıya tenbih etti.

— O bakımdan hiç endişeniz olmasın, diye cevap verdi kiracı adayları. Çocuklarımız yok. Sadece anne ve babamızla oturacağız!

Teksas'ta...

Rüzgâr gibi bara giren Bill, bar sahibine seslenir:

— Joe, çabuk bana bir kurşun ver!

Barcı, sükunetle sorar:

— Kâğıda mı sarayım, yoksa burada mı patlatacaksınız?...

Yazısız

Neden üzülyormuş?

Bitkin bir halde eve gelen iş adamı:

— Mahvoldum! diye inledi. Petrolün değeri 600 franktan, 3 franka düştü!

Makyajını tamamlamaya çalışan karısı:

— Ne üzülyyorsun sevgilim, dedi. Hamdolsun dünya kadar 3 frangın var!

Kitaplık

Bir arkadaşına, yeni alıp döşediği evini gezdiriyordu. Arkadaşı, evin muhtelif yerlerinde bulunan çeşitli kitaplara bakarak sordu:

— Bu kadar kitabın var da niye bir kitaplık almıyorsun?

Diğeri pişkinlikle cevap verdi:

— Kitaplık ödünç verilmiyor da ondan...

Parça

Bir çalgılı lokantada, kemancı, ön sırada oturan bir müşterinin masasına yaklaşıp:

— Affedersiniz, Paganini'den bir parça isteyen siz misiniz? diye sorar.

Müşteri hemen cevap verir:

— Hayır, yalnızım var. Ben viskim için bir buz parçası istemişim!...

Kolayı var

Geceyi başbaşa geçirmek için otele girmeye hazırlanıyorlardı. Genç kız sıkılgan bir sesle:

— Çok utanıyorum, dedi. Bizde hiç karı koca havası da yok ki...

— Üzüldüğün şeye bak, diye cevap verdi delikanlı. Madem herkesin bizi karı koca sanması istiyorsun, bavulu sen taşı!

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon : 22 18 11

DİKKAT!

Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 125 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.

PARKER

SUPER

Quink

Her kalem için
en iyi mürekkep

(İlançılık : 3774 — 125)

YAZISIZ...

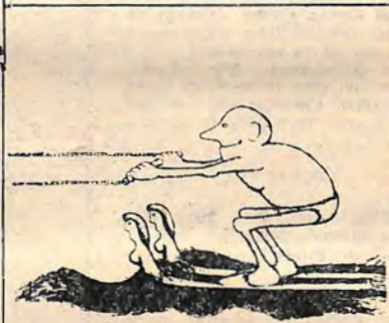

-ÇALIŞTIĞIM GECE KULÜBÜ-
NE GELSEYDİNİZ, BU MANZARA
SİZE 100 FRANK'A PATLAR-
DI DOKTOR BEY!...

DÜNYA Köpek Katürleri

-NE YAPIYORSUNUZ MÜDÜR BEY?...BÜZODA DEĞİLİZ!...

YAZISIZ...

YAZISIZ...

-OYUN OYNARKEN ELİMDEKİ KÂĞITLA-
RA BAKILMASINDAN NEFRET EDERİM!...

-KOŞ, KOŞ... BURADAKİ BALIKLAR
BAŞKA BALIK!...

-DİKKAT! DENİZ YÜKSELİYOR!...

-GÜNAYDIN BAYAN SUZAN!

-AY, GIDIKLIYORSUN BENİ!...

HER ŞAMPUAN SAÇI TEMİZLER AMA...

puan saç diplerindeki mantar ve bakterilerin üremesine, böylece saçın kepeklenmesine engel olur.

puan saç ve saç derisini besleyen yağ tabakasını korur, saçta canlılık, parlaklık ve yumuşaklık kazandırır.

puan saçın kurumasını, kırılmasını, dökülmesini önler.

puan saçtaki statik elektriği ortadan kaldırır, saçın uçuşmasına, düğümlenmesine engel olur, kolay taranmasını sağlar.

puan

LANOLİNLİ, ANTİSTATİK
ANTİBAKTERİYEL
BOL KÖPÜKLÜ
KONSANTRE
BİR ŞAMPUANDIR

*saçınızı puan ile
koruyunuz*

AKBABA-LOTO 8

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız, AKBABA LOTO yarışmasını sekizincisini bu sayımızda sunuyoruz. «AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız. Yukarıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynı bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız. İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız. Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.